

1001 ROMAN

SAYI 22

15 KURUS

Ernest

1001 ROMAN

SAHİBİ VE UMUM
NESRİYAT MÜDÜRÜ:

TARSİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ:

SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günleri
Çıkarılır Gençlik Mecmuası
ABONESİ:

Altı ayığı 26 sayı 390 kuruş.
Yılıgi 52 sayı 720 kuruş.

ADRES:

Ankara Cad. No. 33 — İstanbul
Telefon: 22714

Çıkaran: TÜRKİYE YAYINEVİ
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

★

İÇİNDEKİLER:

SİNEMA AKTÜALİTESİ

Haberler

CANAVAĞ DOKTOR

Roman

ÇALAR SAAT

Hikâye

KATİL KİM?

Bilmeceli Hikâye

JOEL Mc CREA

Portre

KAYBOLAN ŞARKICI

Film Hikâyesi

DAĞ KARTALI

Resimli Roman

ELMAS ARAYICILARI

Hikâye

23 Eylül 1946

★

SİNEMA Aktüalitesi

ASKERLİK YAPIYOR

Turhan Bey stüdyo patronlarına yazdığı bir mektupta komutanlarının kendisini vazifeten önce Tokyo'ya, oradan Okinava adasına ve daha sonra da Pekin'e gönderceklerini bildiriyor. Turhan'a askerlik yapıyor demekten ziyade seyahat yapıyor demek herhalde daha doğru olur gibi geliyor bize.

GÖRECEĞİ GELMİŞ

Susanna Foster bir zamanlar evleneceği Turhan Bey'e çok göreceği gelmiş olacak ki üstüste iki gece onun Merle Oberon'la çevirdiği «Cennette Gece» filmine gitmiştir.

GÜC BİR İS

1931 senesindenberi Frankenstein rolüne çıkan Boris

Karloff'un ve Kurt adam rolüne çıkan Lon Chaney'in makyajlarını Jack Pierce isimli bir makyaj mütehassısı yapar. Her sabah yapılması bir saat süren bu makyajlar akşamları da kırkbeş dakika sarfedilerek bozulur.

AZ YEMİŞLER

Başrollerini James Stewart, Donna Reed ve Lionel Barrymore'un oynadıkları ve Frank Capra'nın idare ettiği «Hayat Harikulâdedir» isim-

MEKSİKA'YA GİDİYOR

Joan Pierre Aumont'la çevirdiği «Fandango» filmi bitiren Yvonne DeCarlo (Salome, filminin yıldızı) annesi ile birlikte New York'a gzmeye gitmişti. Sevimli yıldız şimdi de oradan uçakla Meksika'ya geçmeye karar vermiştir.

YILDIZ OLDU

Eskidenberi beyaz perdede çalışan ve şimdiye kadar bir türlü yıldız olamayan Robert Lowery nihayet «Beni Bir Cani Yaptılar» filmiyle maksiatına erdi. Bu yüzden aktör bu filmine «Beni Bir Yıldız Yaptı» adını vermiştir.

li film çevrilirken sette çalışanlar ve figüranlar da dahil olmak üzere bir günde on galon dondurma yenmiştir.

CANAVAR DOKTOR

ÇEVİREN =

Solelli

Bu esrarı lûmbaya tutarak yaktıktan sonra bir çubuğa yerleştirdi. Smit günlerdenberi esrara hasret çeken bir müptelâ gibi tehâlükle Çinlinin ellerine yapıştı, çubuğu koparırcasına aldı. Şen-Yan şimdi bir tane de benim için hazırlıyordu.

Smit belli etmeden kulağıma eğilerek fısıldadı:

— Sakın ka dumanı içine çekeyim deme!

Tavsiyeye hacet yoktu. Böyle bir şeyi zaten aklımdan geçirmiyordum. Çubuğun pis dumanını ağzıma dolduruyor ve sanki ciğerlerime kadar çekmiş gibi savuruyordum.

Yavaş yavaş boğucu dumana ve sıkıcı havaya alışmağa başlamıştım. Öbür köşeden birisinin hırıltıya benzeyen sesi duyuldu.

— Gemi batıyor... Farelere bakın... Kulaklarımı yiyorlar!..

Ses kesildi. Ortalığı sıkıcı bir sessizlik kapladı. Şen-Yan belli etmeden ortadan kaybolmuştu. Esrar çekenlerle baş başa kalmıştık. Smit yavaş sesle fısıldamağa başladı:

— Buraya kadar muvaffakiyetle başardık. Şimdi asıl mühim kısmı kaldı.. Bilmem dikkat ettin mi? Arkamızda kalın bir perde kapalı bir merdiven var. Şimdiye kadar hiç bir şey görmedik. Her halde ne olacaksa bundan sonra olacak. Yeni ziyaretçilerin gelmesi de muhtemel... Hist!..

Smit kolumu sıkarak dikkat etmemi ihtar etti. Yarı

kapalı göz kapaklarımın arasından bütün salonu gözden geçirdim. Hissettirmeden arka tarafa bakınca demin Smit'in söylediği kapıdan birinin çıktığını gördüm. Lâmbanın kör ışığında ancak bir gölge gibi görülen bu insan bir gürültü çıkarmadan yavaş yavaş ilerliyordu. Bütün damarlarım çekilmiş vücudum alesta kesilmişti. Anı bir tehlike karşısında hemen fırlamağa hazırdım. Gölge sessizce bize yaklaştı. O kadar yakına geldi ki salondaki karanlığa rağmen herifi oldukça iyi görebiliyordum.

Bu bir Çinli idi. Üzerinde her Çinlinin giydiği gibi geniş kollu bir ceket, ayağında da gayet geniş ve uzun bir pantolon vardı. Çok zayıftı. Kafası daracık omuzlarının üzerinde kopacakmış gibi ileriye uzanmıştı. Kemikli ve soluk yüzü gayet korkunçtu. Tıpkı mezardan kalkmış bir ölüye benziyordu. Yürüyüşünde, ellerini birbiri üstünde kavuşturduğunda, bütün hareketlerinde bir gayritabiiyet vardı. Smit'in tarifine bakılırsa Doktor Fu-Man-Cu'nun bambaska bir adam olması icap edermi. O halde bu kimdi? Herhalde canavar doktorun adamlarından birisi idi.

Herif yavaş yavaş üzerimize doğru eğildi. Dikkatle yüzüme baktı. Bizi kontrol ediyordu!..

Smit oturduğu yere boylu boyunca uzanmış ve gözlerini kapamıştı. Elinde sımsıkı tuttuğu çubuğu artık çekmiyordu, sızmıştı güya... Ben

de herife çaktırmadan göz kapaklarımı kapadım. Bir an sonra gözlerimin üzerinde hafifçe bir parmağın dolaştığını hissettim. Hakikaten uyuyup uyumadığımı kontrol ediyordu. Hiç kıpırdamadım. Çinli sızdığımızdan emin olmuş olacak ki doğruldu. O anda etrafımda gürültüler işittim. Gözlerimi hafifçe araladım, baktım. Bizi tetkik eden Çinlinin yanında başka bir Çinli daha peyda olmuştu. Bizi dört bir taraftan gözetliyorlar demekti. Çok büyük bir tehlike içinde olduğumuzu hissediyordum.

Bu iki adam ilerlediler. İlerideki esrarkeşlerin arasına girdiler. Birinci Çinli birisinin üzerine eğildi. Bir iki saniye öyle durdu, sonra doğruldu. Tekrar geldiği kapıya doğru yürüdü. Üzerine eğilmiş olduğu esrarkeş de yatığı yerden kalkmış onu takip ediyordu. İkisi beraber perdenin arkasından kayboldular. Merdivenlerde ayak seslerini işitiyordum.

Smit:

— Görüyor musun Petri, dedi. Buraya gelenlerin ekserisi Fu-Man-Cu'nun adamları. Şimdi yukarıya rapor götürüyorlar. Şu bizi gözden geçiren Çinliye dikkat ettin mi? Kodbi'nin hatıratında bahsettiği kambur bu olmalı... Sonra bir merdiven lafı ve yukarı çıkan insanların bahsi geçiyordu. Mutlaka tam yerine düşmüş olacağız.

Tam bu sırada salonda kalan diğer Çinli de esrarkeşlerden başka biriyle beraber kapıya doğru yürüdüler. Smit birdenbire canlandı:

— Fırla Petri, diye haykırdı!

Evet daha fazla beklemek lüzumsuz ve mânasız olurdu. Hemen ayağa kalktım. Bir anda cebimden tabancamı çıkararak elimi aldım ve merdivene atıldım. Pesimden Smit de beni takip ediyordu.

Biz böyle bir harekete geçince salonda bir bağırışmadır koptu. Her kafadan bir ses çılıyordu. Sanki demiş sızmış yatan esrarkeşler onlar değil-

lerdi. Merdivenleri bir hamlede çıktım. Karanlık bir koridoru uçar gibi geçtim. Karşıma bir kapı çıktı. Onu da bir tekmede arkasına dayadım.

Bu odada ilk gözüme çarpan şey orta yerdeki kirli bir masa oldu. Üzerinde bir kaç kalemle kâğıt parçaları vardı. Tavandan zincirle asılı bir gaz lâmbası odayı aydınlatıyordu.

Birdenbire hayret ve korkudan donakaldım. Masanın arkasındaki koltukta bir adam oturuyordu. Üzerinde sarı bir manto vardı. İri kemikli ellerini çenesinin altında kilitlemiş, yeşil kedi gözü gibi korkunç gözlerle bana bakıyordu. Elimde tabancayı gördüğü halde hiç tavrını bozmamıştı. Kendinden fevkalâde emin bir hâli vardı. Ben böyle kapının önünde taş kesilmiş gibi dururken o yerinden kımlıdamadı, masaya doğru eğildi.

Omuzumun üzerinden Smit bağıırıyordu:

— Odur, Doktor Fu-Man-Cu!. Durma... Ateş et!..

Elimi kıpırdatmağa vakit kalmadı. Fu-Man-Cu masanın üzerinde bir şeyler yaptı. Birdenbire ayağımın altında döşemenin kaydığını hissettim. Muvazenemi kaybettim. Altımda kocaman bir boşluk açılmıştı. Ben bu boşluğun içinde yuvarlanıp gidiyordum. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, bir an geldi ki etrafımda sular yükseldi. Vücudumun buz gibi suya dal-

diğini hissettim. Suyun üstüne çıkmaya çabaladım. Etraf zifiri karanlıktı. Hiç bir yeri göremiyordum. Yalnız yuvarıda, çok yüksekte bir kırmızı ziya yanıp söndü. Arkasından tabanca sesine benzeyen bir gürültü... Biraz sonra keskin bir polis düdüğü...

Korku bütün varlığını kaplamıştı. Ne yapacaktım? Her tarafım su, hiç bir yeri göremiyordum. Çırpınıp duruyordum. Avazım çıktığı kadar bağırdım:

— Smit... İmdat... İmdat! Sesim tekrar dönüp bana geldi. Bu kuytu yerde kimsenin beni işitmesine imkân yoktu. Bütün kuvvetimi topladım. Kararılamadan muayyen bir istikamete yüzmeğe başladım. Buradan kurtulmanın imkânı yoktu. Ölecektim. Lâkin hiç olmazsa sonuna kadar elimden geleni yapmalı idim.

Bütün kuvvetimle yüzüyordum. Derken yanıma havadan bir alev parçası düştü. Biraz sonra bir tane daha... Derken bu alevler korkunç bir şekilde yağmağa başladılar. Üzerime düşenleri hem elimle suya atıyor, hem de

bir taraftan yüzmeğe çalışıyordum. Çıldıracaktım... Bir taraftan bu alev parçaları diğer taraftan nihayetsiz bir su... Her an artan yorgunluk ve gittikçe ağırlaşan elbise-

ler... Yüzüyorum... Durmadan yüzüyorum. Nihayet elim bir şeye rastgeldi. Can haviyle sarıldım. Teneke kaplı bir pervazdı. Demek ki içinde mahpus bulunduğum yerin kenarına gelmişim. İki elimle burayı sıkı sıkı yakaladım. Başımı kaldırarak yağın ateşlerin nereden geldiğini anlamak istedim: Aman Yarabbi... Üzerimdeki tavan yamyordu!..

Kıpkızıl kor hâlinde, ateş kesilmişti. Pek az bir zaman sonra tekmili birden aşağıya, üzerime düşecekti!.

Tavan yavaş yavaş korkunç bir çığırta ile yanmakta devam ediyordu. Kim bilir belki bir kaç dakika sonra bu kocaman ateş parçası beni mahvedecekti!. Aklıma Kodbi ve Mason geldi. Onlar da herhalde bu mahzende boğulmuşlardı. Sonra zamanla cesetleri nehir çekildiği zaman buradan nehre sürük-

Omuzumun üzerinden Smit:

— Odur, doktor Fu-Man-Cu, ateş et, diyordu.

**İri kemikli ellerini
çenesinin altında ki-
titledi, yeşil kedi
gözü gibi korkunc
gözlerle...**

lenmişti... Benim, âkıbetim onlarinkinden daha feci olacaktı. Diri diri yanacak ve kızgın dumanlar arasında boğulacaktım!. Elbiselerim o kadar ağırlaşmıştı ki kendimi suyun üzerinde güç halle tutabiliyordum. Son bir ümitle etrafımı gözden geçirmek istedim:

Yanan tavanın verdiği ısıklı bulduğum yer oldukça aydınlanmıştı. Biraz dikkat edince epей ileride demir bir merdivenin suyun içinde yükselmekte bulunduğunu gördüm. Kurtulmuşum!... Lâkin o merdivenin bulunduğu yere kadar nasıl yüzecektim?

Son bir gayretle kendimi tekrar suya bıraktım. Canımı dişime takmış yüzmeğe çalışıyordum. Ağrıdan kollarım kepuyordu. Vücudum kurşun gibi ağırlaşmıştı. Biraz daha gayret... Az daha derken merdivene yaklaşımağa başladım. İki üç yorgun kulaç daha beni merdivenin yanına

getirdi... Bayılacak bir hâle gelmişim. An şu kolumu son bir gayretle uzatabilsem merdiveni yakalayacaktım... Bir tecrübe!...

Yukarıdan bir ses avazı çıktığı kadar bağırdı.

— Petri, Petri!.. Allahaşkına dokunma... Merdivene el sürme... Bir kaç dakika daha gayret et... Yüzmeğe çalış!..

Bu Neyland Smit'in sesi idi!

Lâkin bu cehennemi bir kaç dakikaya nasıl tahammül edebilecektim?...

Yavaş yavaş kendimden geçiyordum. Batmakta olduğumu hissediyordum. Smit'in sesini tekrar duy-dum:

— Yetişemiyorum, diye bağıriyordu!.

Karşı tarafta duvarın üzerinde durmuş bana elini uzatmağa çalışıyordu. Yanında bir kişi daha vardı. Dikkat edince hayretten şaşırakaldım. Bu adam, yukardaki salonda bizi kontrol eden kam-bur Çinli idi!..

Smit'in yetişemediğini gör-rünce Çinli elini başına attı ve arkasında sallanmakta olan uzun saçı çektiği gibi cı-kardı. Sağla beraber başında-ki takma maske de çıkınca derhal tanıdım. Bu Fu-Man-Cu'nun esiri genç kızdı!.

Elindeki saçı Smit'e verir-ken yalvarıyordu:

— Çabuk olun... Kuzum kurtarın zavallıyı!..

Onu görür görmez canlan-dığımı hissettim. Nereden geldiğini anlayamadığım bir kuvvetle suyun üzerinde ça-balamağa başladım. Aynı za-manda gözlerimi ondan ayır-mıyordum. Smit saçı bana uzattı. Son enerjimi sarfederek buna sarıldım. O anda yukarıda tavanın çatırdadığı duyuldu.

Smit, bir eliyle omuzum-dan yakalayıp beni duva-rın üzerine ancak çıkarmıştı ki yanan tavan alevler içinde mahzenin suları arasında gö-müldü. Kızgın ve boğucu bir duman etrafı kapladı. Smit, eliyle merdivenin üst basa-

maklarını gösterdi. Dikkat edince bunların fevkalâde keskin, âdeta bıçak gibi olduklarını gördüm. O anda niçin merdivene dokunmamam için bağırdığını anladım. Bütün kuvvetimle basamaklara asılacağı için keskin bıçak-lar parmaklarını koparacak-tı!. Demek ki Mason ve Kod-bi'nin parmakları da böyle kopmuştu!.. Kendimi kay-bettim.

Biraz sonra kendime gel-diğim zaman rıhtımda idik. Beni yere oturtmuşlar, başı-mı Smit'in göğsüne dayamış-lardı. Riman ağzıma su dam-latıyordu.

Kuvvetli bir projektör gözlerimi kamaştırdı. Smit:

— Bu gelen bizim motör-dür, dedi. Şen-Yan'ın batakhanesi yanıyor. Sen mahze-ne düşerken gayriihtiyari a-teş ettik. Çıkan kurşun lâmbayı parçaladı. Yangın çık-masına sebep oldu.

— Peki ya Fu-Man-Cu?

— Mutlaka kurtulmuştur. Bilmediğimiz bir kapıdan kaçmış olacak.

— Genç kız ne oldu?

— Şen-Yan'la beraber kaç-tı. Elimizde sekiz on kadar esirakeş var. Daha doğrusu kızın kaçmasına ben müsaa-de ettim, Petri. Çünkü senin hayatını kurtardı. Şimdi ö-destik sayılır. Şayet bir daha elime geçecek olursa?..

Smit sustu. Mahîdar göz-lerle yüzüme baktı.

BİR KADIN CİGLİĞİ

Akşam olmakta idi. Şehre karanlık yavaş yavaş bir sis gibi çöküyordu. Günün gü-rültüleri nispeten durulmuş, etraf sakinleşmişti.

Misafir bulunmakta ol-duğumuz evin salonunda pen-cerenin önüne oturmuş, dış-şarayı seyreliyordum. Akşamın bu karanlığında bu ko-ca sakin memlekette kim bi-ler kaç milyon kişi mesut, korkusuz, üzüntüsüz yaşıyor-lardı? Bu düşünce beni acı acı güldürdü. Halbuki bizim! için artık rahat yaşamak ba-his mevzuu olamazdı. Aman-sız düşmanlarımızla tama-

men hesaplaşınca ya kadar her yerde ve her an ölüm tehlikesi bizim için hazır. Herkese huzur veren akşam karanlığı bize ölüm hazırlayan korkunç bir vasıta gibi idi.

Ben bunları düşünürken biraz ötede ev sahibimiz Rahip Eltham ile konuşmakta olan Smit yanıma gelmiş, omuzuma dokunmuştu:

— Onun öldüğünü ümit etmek istiyorduk Petri, dedi. Lâkin şimdi yaşamakta olduğuna emin bulunuyorum.

Rahip Eltham sinirli sinirli öksürdü. Ben de bulunduğum yerden dönerek rahibin manidar yüzüne baktım. O:

— Size haber yollamakla doğru hareket ettim değil mi Mister Smit dedi?

Smit, sigarasından bir nefes daha çekerek cevap verdi:

Mister Eltham'ın ağzı bir karış açıldı.
— **Bunu nereden öğrendiniz?** dedi.

— Görüyorsunuz ki bugün karanlıklar içinde yüzüyorum. En küçük bir muvaffakiyet şöyle dursun, neticeye bir adım dahi yaklaşmış değilim. Siz bana ip ucu vereceğinizi vadediyorsunuz. Zannettiğime göre mesele şu şekilde cereyan etmiştir:

Bir kaç gündenberi ev hal-kınızı telâşa düşüren bazı olaylar oluyor. Geceleri evinize hırsızlar veya başka kimseler tarafından taarruzlar yapılıyor. Dün tirenle Londra'dan dönerken bulunduğunuz kompartımanda meçhul şahıslar tarafından uyutulduunuz. Kızınız sizden evvel uyandı. Kompartımanda sarı yüzlü bir yabancı gördü. Bu adamın elinde bazı aletler vardı.

— Evet, anlattığınız gibi. Telefonda size daha fazla malûmat veremedim, şimdi izah edeyim. Bu adam pence-relerin birinin önünde duruyormuş. Kızımın uyandığını görünce hemen ona doğru yürümüş.

— Elinde bulunan aletlerle acaba ne yapıyormuş?

— Kızım dikkat etmemiş. Daha doğrusu dikkat edip etmediğini söylemedi. Tabiatile fazla korkmuş olduğundan çok şeyler hatırlıyamıyor. Yalnız beni uyandırmak için uğraşmış ve kompartımandaki yabancı tarafından omuzlarından yakalanarak geriye çekilmiş.

— Lâkin birisi tarafından imdat işareti kullanılarak tiren durdurulmuş.

— Kızım Greba böyle bir şey hatırlamıyor.

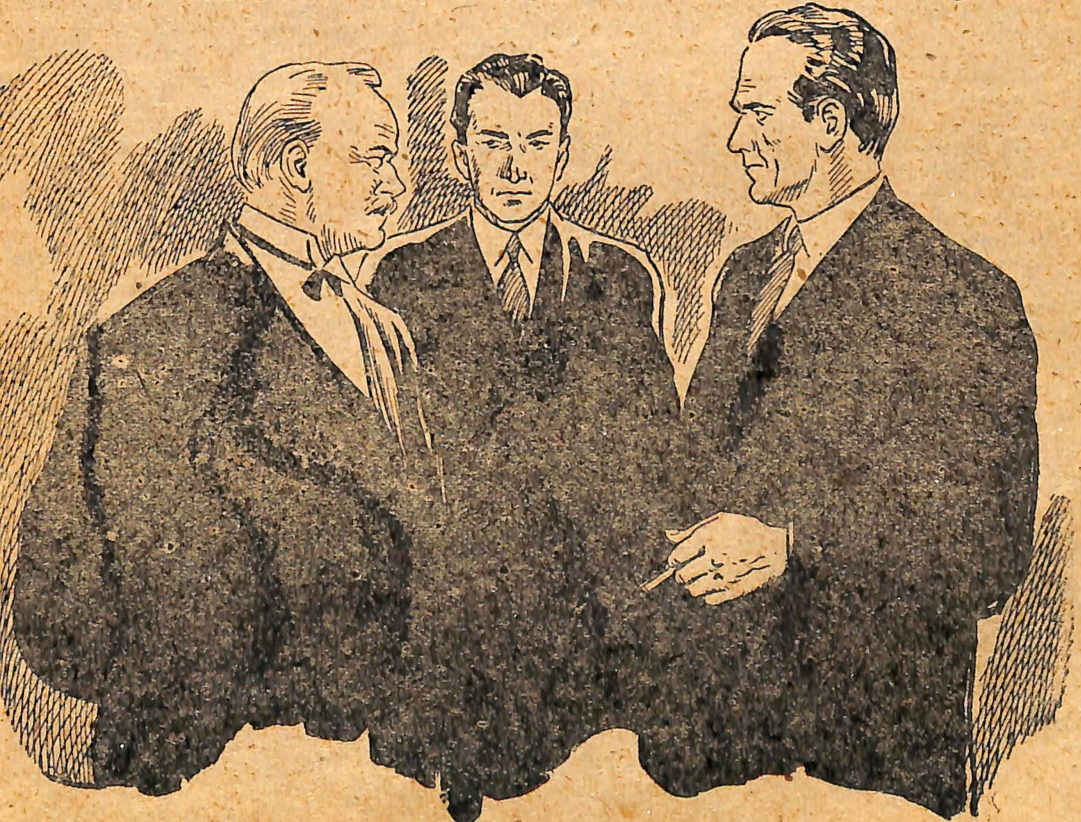
— Tuhaf şey! Tabii siz uyandığınız zaman tirende sarı yüzlü yolcudan eser yoktu. Ne zaman uyandınız?

— Kondüktörün defalarca sarsması neticesinde ancak uyanabildim.

— Yarmut'ya varır varmaz hemen polis müdüriyetine, Skotland Yard'a müracaat ettiniz değil mi? Çok doğru hareket ettiniz. Affedersiniz size bir şey soracağım: Çinde kaç sene bulundunuz?

Mister Eltham'ın hayretten ağzı bir karış açıldı:

— Bunu nereden öğrendi-

niz, şaştım doğrusu? Çünkü benim Çin'de bulunmuş olduğumu pek az kimse bilir. Ha evet, ne sormuştunuz? Çin'de tam dört sene oturdum. 1928 den 1932 tarihine kadar.

— Demindenberi sizin isminizi nerede işitmişim diye hatırlamıya uğraşıyordum. Şimdi aklıma geldi, herhalde Çin'de olacak.

Mister Eltham bir iki yutkundan sonra:

— Bana bir dakika müsaade, dedi. Bu kadar can sıkıcı şeyler konuştuktan sonra herhalde neşeli bir yemek yemek gerekirdi. Lâzımgelen emirleri vermek için sizi bir an yalnız bırakacağım.

Ev sahibi salonu terkeder etmez Smit'e sordum:

— Kimdir bu ev sahibi-miz?

— Rahip Eltham yıllarca Şarkta ve bilhassa Çin'de faal bir hayat geçirmiş olan bir Misyonerdir. Çin'de ecebiler aleyhine vuku bulan kanlı Boksör isyanında bir Alman doktor arkadaşıyla günlerce yerlilere karşı koymuş, Nanyang'daki hastahane de yüzlerce ecebi kadın ve çocuğu himaye etmiş, ölümden kurtarmıştır. Bu isyan üzerinden epey seneler geçti. O zamandanberi bu sayın rahip efendi ne işlerle meşguldü? İşte burası hence meçhul. Kendisi de ağzında bir seveler geveliyor. Herhalde bizden sakladığı bazı şeyler var. Cinlilerin hosuna gitmeyen bir takım işlerle âlâkadar ol-
şa gerek.

Yemek sofrasında beş kişi idik. İki kişi biz, bir de Rahip Eltham üç, kızı Greba Eltham ve yeğeni Vernon Denbi. Yemek esnasında ka-tiyyen oraya davet edilmemize sebep olan olaydan bahsetmedik. Bilâkis konumuz tivatroya, kitaplara aitti. Öyle tatlı ve neşeli vakit geçirdik ki hem bin bir güğlülle atlatmış olduğumuz hem de, yakın istikbalde bizi bekliyen korkunç ve tehlikeli bir ha-vat arasında sıkışabilen şu bir

kaç saatlik güzel sahneyi öm-rümün sonuna kadar unuta-mıyacağım.

Yemekten sonra biz er-kekler sigara içmek için kütüphaneye geçtiğimiz za-man o neşeli hayayı arkamız-da bırakmış gibiydik. Sigara-larımızı henüz yakmıştık ki Rahip Eltham söze başladı:

— Burası, dedi. Son za-manlarda çok garip oyunla-rın sahneye konduğu bir ti-yatro hâline geldi.

Orta yerdeki büyük halı-nın üzerinde durdu. Tavan-dan sarkan avizenin ziyası altında gölgeli yüzü çok ciddi ve düşünceli idi. Vernon Den-bi açık pencereye doğru iler-le-di ve geniş pencere kenarı-na ilisti. Ben de onun yakı-nındaki koltuğa çöktüm. Smit ise ayakta sınırlı si-nirli dolaşıyordu. Eltham de-vam etti:

— Epey zaman evvel - da-ha doğrusu bir seneye yak-kın - bir gece eve bir hırsız girdi. Vaktinde haber aldığımızdan polis vasıtasile herifi vakaladık. İtirafatında benim kıymetli koleksiyonumu çal-mak istediğini söyledi.

O zamanlar bu ey valnız bahçeyi çeviren harap bir du-varla muhafaza edilmekte idi. Halbuki bugün, evet bu-gün burası bir kale gibi muh-kemdir. Duvarlar her tarafta altı metre irtifata vükseilti-mistir. Ayrıca duvarların ü-zerine ve kamilar civarına e-lektrikli teller döşenmiştir. Herkes yattıktan sonra bu tellere cerevan verilir.

Rahip Eltham bir an sus-tu, Kütüphanenin bir kösesi-ne doğru yürüdü. Oradaki küçük bir dolabı açtı. Bu do-lapta bir sürü elektrik telleri ve bir çok ziller vardı.

— Bütün tertibatı kâfi görmüyerek bir de kapılara ve duvarlara zil tesisatı yap-tırdım. Gece muayyen vakit-ten sonra kapılara hefhangi bir kimse dokunacak olursa veya duvarlara tırmanılırsa bu ziller çalarak bizi haber-

dar edecek. Bütün bu tertibata rağmen kendimi selâ-mette hissetmiyordum. Çün-kü hizmetçiler bir kaç kere geceleyin bahçede bir haya-let gördüklerini söylediler. Halbuki ne ziller çalmıştı, ne de elektrik tellerine çarpan olmuştur. Önceleri artık şü-p-hem kalmadı. Bilhassa tirên-deki olaylardan sonra, her ne kadar bu meselenin efkârı u-mumiye tarafından duyulma-sını istemiyorsam da, bilme-c-buriye polise ve size haber verdim.

Neyland Smit, pencereye doğru yürüdü. Biraz ilerideki bayırın kenarındaki çalılığa baktı. Uzaklarda bir köpek havlayordu.

— Şu halde aldığımız bi-tün tertibat fayda vermiyor demektir. Bu aksam buraya gelirken yolda Bay Denbi bir kaç gece evvel köpeğinin nasıl öldüğünü anlatıyordu.

Rahibin vüzu bulutlandı:

— Bu tabiatile bizi kuş-kulandıracak bir olay idi. Bir kaç gün için Londra'da bu-lunuyordum. Benim gaybube-tim esnasında Vernon köpeği ile beraber buraya gelmiş. O gece köpek havlayarak ileri-deki çalılığa doğru koşmuş ve bir daha geri dönmemiş. Vernon Denbi, köpeğini ara-mak için gidinece zavallı havvanı başı ezilmiş olarak çalıların arasında ölü bul-muş.

Denbi söze karıştı:

— Kapılar kapalı idi, dedi. Hiç kimse merdivensiz veya yardım görmeden dışarı çı-
kamazdı. Uşağımız Edward ile ben her tarafı aradığımız halde kimseyi bulamadık.

Bu sırada Rahip Eltham bir şeyler söylemek ister gi-bi dudaklarını kıpırdattı ve nihayet:

— Hattâ geçenlerde bir de ihtar mektubu aldım, dedi.

Neyland Smit bir iki sani-ye rahibin yüzüne baktı ve:

— Sizi fazla rahatsız edi-yorum, lâkin su ihtiarın ma-hiyeti hakkında beni biraz aydınlatmalısınız, dedi.

(Arkası var)

Dünyada öyle olaylar var ki, insan ne kadar zeki olursa olsun, bunların esrarını bir türlü keşfedemez.

Bazan bir tek kelime ile sırları çözülebilen bu olaylar, o sırları saklıyan kimselerin bir takım özel sebepler dolayısıyla suşmayı tercih etmeleri üzerine yıllarca bir muamma halinde kalırlar.

On yıl evvel, benim de başımdan böyle bir hâdise geçmişti.

Soğuk bir kış günü idi, çalıştığım ticarethanenin yanması üzerine boşa kalmıştım.

İlk günlerde buna üzülmemiştım. Çünkü kimseye borcum yoktu. Giyecek elbiseleirim de oldu. Birkaç kuruş da cep harçlığım vardı.

Fakat bir kaç hafta sonra işsizlikten sıkılınca Haro- vi sokağındaki iş bürosuna devam ederek, her gün ilân edilen işleri takip etmeğe başladım.

Onbeş gün kadar muntazaman gidip geldim. Hiç bir iş bulamadım. Şehrin her tarafını dolaştım. Fakat bir netice elde edemedim.

Nihayet bir gün, bir iş bürosunun önünde dururken herhalde temiz kıyafetimi beğenen yabancı bir adam elini omuzuma koyarak hafif bir sesle:

— İş mi arıyorsun?

Diye sordu. Başımı çevirip, adama baktım. Kıyafetinden emekli bir subaya benziyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu idi. Siyah saçlarını muntazam taramış, bıyıklarını yukarı doğru burmuştu. Sevimli bir çehresi olmakla beraber gözlerindeki garip parıltı insana korku ve dehşet telkin ediyordu.

Onun sorusuna cevap vermeden evvel bir daha, onu tepeden tırnağa kadar süzdüm. Edindiğim kanaate göre halı vakti iyiydi. Lâcivert paltonunun içi kürkklü ve elindeki kıymetli eldiven, benim bir aylık kazancımın değerinde idi.

Gözlerinin içine bakarak

ÇALAR SAATİ

Çeviren :

S. M. YURDATAP

Resimleyen : FİRÜZ

karşılık verdim:

— Evet, iş arıyorum. Kendime uygun bir iş bulursam çalışacağım.

Adam; başını salladı. Sonra büronun önünde biriken kalabalıktan biraz uzaklaşarak:

— Ben! dedi. Şayanı itimat bir adam arıyordum. O na iş iş verecektim. Onun için işsizlerin çok bulunduğu bu yere geldim. Sizin kılık ve kıyafetiniz bana emniyet verdi.

Sustu. Cevap vermediğimi görünce sözlerine devam etti:

— Beni takip et. Göreceğin iş mukabilinde sana iyi bir ücret vereceğim.

Hiç bir şey söylemeden arkasından yürüdüm. Bir gazinonun önüne gelince arkasına dönüp baktı. Sonra içeriye girdi. Ben de onu takip ederek seçtiği تنها bir masaya oturduk. Yemek mi, içki mi istediğini sordu. Bir bardak çay istediğini söyleyinçe o sırada gelen garsona şu emri verdi:

— Bize iki çay.. Bir de hokka, kalem ve kurutma

kâğıdı getir...

Garson, yanımdan ayrılmıca adam, şimdiye kadar sağ elinde tuttuğu ve temiz bir kırmızı kâğıtla ambalâj edilmiş bir paketi masanın üzerine bıraktı.

Sonra onu bana göstere- rek:

— Bu paketi, vereceğim bir adrese götürmeni istiyecğim, dedi. Lâkin gitmeden evvel, sana bu hususta bazı talimat vermek istiyorum.

Tabakasından gayet nefis bir Türk sigarası çıkararak bana verdi ve ilâve etti:

— Vazifen hakkında sana izahat verinceye kadar bunu iç.

Sigarayı yaktım, birkaç nefes çektim.

O sırada garson ısmarladıklarımızı getirmişti. Çaylarımı içtik. Adam, çay bardaklarını bir tarafa çekti, önüne hokka, kalem ve kurutma kâğıdını sürerek:

— Şimdi sana kendime ait bir sır ifşa edeceğim! dedi. Ben yarın evlenecek olan bir adama bir düşün hediyesi yollamak istiyorum, fakat bunun kimin tarafından gönderildiğini anlamamasını arzu ediyorum. Onun için rica ederim, şu kâğıda ve şu paketin üzerine dikte edeceğim satırları yaz. Sonra bunları vereceğim adrese götür.

Bunu yapmakta bir mâni görmediğim için sordum:

— Peki, ne yazayım?

— Beyaz kâğıda yaz: Es- ki bir dosttan...

Adam, (eski) kelimesini öyle sert ve ahenkli bir şekilde söylemişti ki, bu nazarı dikkatimi çekmekle beraber ehemmiyet vermedim. Yazıyı yazdım.

O sırada, adam paketi çözmüş ve içinden lüks bir deri ile kaplanmış olan bir kutu çıkarmıştı. Kutuyu açtı. Meydana çıkan gayet zarif ve sanatkârane yapılmış bir çalar saati göstererek:

— Çok güzel, dedi. Eşsiz bir sanat harikası... Değil mi?

Başımı salladım:

— Evet... Çok güzel.

Adam gülümsedi. Sonra o çalar saati kutunun içine koyarak, eskisi gibi kırmızı ambalaj kâğıdına sardı.

Bana dönerek:

— Şimdi adresi yaz! dedi. Leftenant Robert Vinçester No. 127 - Cermen sokağı Ve ilâve etti:

— Cermen sokağını biliyor musun?

— Evet.

Dedim ve adresi yazdım. Sonra adama dönerek sordum:

— Aklıma geldi... Böyle kıymetli bir hediye rastgele, tanımadığınız bir adama verip, muayyen bir adrese götürmesini teklif etmeniz, doğru mu? Ya bu adam onu alıp kaçarsa?

Adam, kahkaha ile güldü:

— Seninle konuşmadan evvel, beş dakika kadar seni kritik ettim. Benim bir bakışta insanı anlayacak kabiliyetim vardır. Senin namuslu, emniyetli bir kimse olduğuna zerre kadar şüphe et-

mem artık. Şimdi beni dinle. Verdiğim adrese istediğin yoldan gidebilirsin. Yalnız bu hediyeği saat sekizden birkaç dakika sonra teslim etmen lazımdır. O zaman Leftenant Vinçester yemeğe çıkmış bulunur. Sen bunu uşağı Ceymiş'e vereceksin ve kendisinden hiç bir cevap almaya lüzum yoktur. İşte sana yol parası olarak yarım sterlin veriyorum. Bunun birkaç kurşunu istersen otobüse verip binebilirsin. Bu senin bileceğin bir şeydir. Hediyeği verip vermediğini anlamak için seni Şaring Gros istasyonunun civarında bulunan Vilvarz sokağındaki Gat lokantasında bekliyeceğim. Bu lokantayı biliyor musan?

— Biliyorum.

— O halde, oraya gel... Ben seni lokantanın bar kısmında beklerim.

Adam fazla ızahat vermedi. Garsonun hesabını gördü. Bana yarım sterlin uzatarak

ayağa kalktı.

Yolda giderken, hep bu garip tavırlı adamın bana verdiği vazifeyi düşünüyordum. Bu adam deli miydi? Bir paketi şuradan oraya götürmek için bir adama yarım sterlin ücret verilir mi? Bunu posta ile yollasa daha emniyetli ve daha ucuz olmaz mıydı?

Nihayet omuzlarımı silke rek kendi kendime söylenmeye başladım:

— Adam sende... Ne ince eleyip sık dokuyorsun... Dünyada enayiler olmasa, açık gözler nereden geçinecek?

Saat sekiz on geçte Cermen sokağına vardım. Adresi kolayca buldum. Apartmanın merdivenlerini çıkarken yakışıklı bir gencin suare elbisile aşağıya ışık çalarak neşeli neşeli indiğini gördüm. Bana ve elimdeki pakete seri bir göz atarak bir şey söylemeden kapıda kendisini bekliyen otomobile atladı.

Bu gencin Leftenant Vinçester olduğuna şüphem kalmamıştı. Biraz sonra çaldığım kapıyı bir usak açtı. Onun şımasını ve eşkalini iyice hafızamda yerleştirmek için tepeden tırnağa kadar dikkatle süzdükten sonra paketi ve tezkereyi teslim ettim. Sonra:

Döndüğüm zaman, adamın beni bar kısmında beklediğini gördüm.

— Hiç cevap istemez.

Diğerlek ayrıldım.

Dönerken, uşağın hayalini gözümün önünde canlandırdım. Bu matruş yüzlü, favorili, dudaklarının yanında kocaman bir beni olan birisi idi. Onu iyice beni yollayan adama tarif edebiliirdim.

Gat lokantasına geldiğim zaman, adamın beni bar kısmında beklediğini gördüm. Beni yanına çağırarak sordu:

— Eh. Ne yaptın?

— Paketi ve tezkereyi verdiğin adreste karşıma çıkan uşağa teslim ettim. Uşak orta boylu, matruş yüzlü, favorili ve dudaklarının yanında beni olan bir adamdır.

Bu cevabım, adamı sevin-dirmişti.

— Çok güzel, dedi. Sen hakikaten emniyetli ve işgüzar bir adamsın. Şimdi...

Ve sözünü bitirmeden elini cebine attı. İçinden bir avuç altın para çıkardı. İçinden beş sterlin sayarak masanın üzerine bıraktı.

Onları almakta tereddüt ettim:

— Bu verdiğiniz ücret çok fazladır. Bu basit işi posta ile ve çok az bir para mukabilinde görebilirsiniz.

Adam gülümsedi:

— Bunları bırak şimdi. Benim çok param vardır. Nasıl harcıyacağımı bilemiyorum. Şu paraları cebine koy da, seninle bir iki kadeh şarap içelim.

Paraları cebime koydum. Adam barın tezgâhına yaklaştı. Garsona iki şarap ısmırladı.

İşte o sırada, adamdan şüphelenmeğe ve işin içinde bir sır bulunduğuna inanmıya başladım.

Adam, tezgâhın başında duran iki kişiden biraz uzaklaştı. Garsona cebinden bir altın çıkararak verdi. Garson paranın üstünü getirmeğe gittiği vakit adamın elini cebine attığını ve usulca şarap kadehlerinin birisine cıyaya benzer bir şey koyduğunu gördüm.

Adam, kadehleri bulduğum masaya getirinciye ka-

dar içme o madde konulan kadehi sıkı bir göz kontrolü altına aldım.

Adamın o kadehi önüme sürdüğünü görünce şüphem büsbütün arttı. Bununla beraber renk vermedim. O, garsondan paranın üstünü almıya gidince, kadehi masada bulunan küçük bir saksıya döktüm ve sözde onu içiyormuşum gibi dudaklarıma doğru götürdüm.

O sırada adam yanıma gelmişti. Gözlerinde korkunç bir ışık vardı.

— O! dedi. Şarabını ne çabuk içtin... Sana bir kadeh daha ısmırlıyayım mı?

— Hayır... Teşekkür ederim. Yorgunum gitmek istiyorum.

— Geceniz hayrolsun...

Kapıya doğru yürüdüm. O, bana ehemmiyet vermemiş gibi oturuyordu.

Ben lokantanın kapısından çıkınca yakamı kaldırdım, şapka mı kaşlarımın üstüne kadar indirerek, kadehime ne olduğunu anlıyamadığım bir şey koyan bu esrarengiz adamı gözetlemeğe karar verdim. Bir köşeye sinerek çıkmasını bekledim.

Saat dokuza on kala, lokantadan çıktığını ve etrafa bakınmadan Şaring Gros istasyonuna giden sokağa sap-tığını gördüm.

Uzaktan takip etmeğe başladım.

Nihayet Dover'e hareket edecek olan tirenin bulunduğu yere yaklaştı. Gayet serinkanlı bir tavırla birinci mevki kompartimanlardan birisine bindi.

Tam geri döneceğim sırada biraz uzaktan aynı tirene doğru eli çantalı bir adamın seri adımlarla yürüdüğünü, arkasından da bir hamalın büyük bir valiz taşıdığını gördüm.

Bu adam, yanımdan geçenlerin favorilerini tıraş etmesine ve dudaklarının yanındaki beni kocaman takma bir benle kapamasına rağmen onun Leftenant'ın uşağı Çeymis olduğunu anlamakta güçlük çekmedim.

Bu iki olayın verdiği şaşkınlıktan kurtuluncıya kadar tiren hareket etmiş bulunuyordu.

Evime dönerken o esrarengiz adamla, kıyafetini değiştirmiş bulunan uşağın aynı tirende ve İngiltere'yi terk edecek olan bir tirene binmelerini düşünüyor ve bu garip tesadüfe bir mânâ bulmaya çalışıyordum. Kendi kendime:

— Herhalde Leftenant Vinçester balayını Fransa'da geçirmek istiyor, uşağını daha evvel yollamış, kendilerine iyi bir yer temin edecek.

Dedim. Fakat bu düşünce beni tatmin etmemişti. Bir ara Cermen sokağına gidip meseleyi bizzat Leftenant'den sormayı düşündüm. Sonra bu kararımdan vazgeçerek Baddigton'daki evime doğru yürümeğe devam ettim. Cebimde o adamdan aldığım beş altın duruyordu.

Ertesi gün, ilanlarında bir iş bulmak maksadile gündelik bir gazete aldım. Baş sahifesindeki şu haberler dikkat nazarımı çekti:

«Garip bir hırsaklık - Dün

Cermen sokağında çok meraklı bir hırsızlık vakası olmuştur.

Aynı sokağın 127 numara-
lı evinde oturan Leftenant
Vingester, o gün yeni karısına
düğününde takdim etmek ü-
zere, asil ailesinden yadigar
kalan bir çok kıymetli mü-
cevherat hazırlamış ve onla-
rı odasına bırakmıştı. Ve
akşam yemeğini bazı dostla-
rile yemek için bunları sadık
uşağı Ceymiş'e bırakarak ay-
rılmıştı.

Leftenant, o gece saat iki-
de evine dönünce mücevhera-
tının yerinde yeller estüğünü
ve sadık uşağının meydanda
bulunmadığını görmüş! Hâ-
diseye el koyan polis derhal
her tarafa kaçan hırsız uşa-
ğın resimlerini dağıtmış ve
tevkifi için emir vermiştir.
Bu hâdisе sebebiyle Leftenant-
ın evlenme töreni tehir edil-
miyecektir.»

★

Gazeteyi, masanın üzerine
bırakarak, öğle yemeğini ci-
var lokantalardan birisinde

verdim. Saate baktım. Biri
geçtiğini görünce Şen Corc
kilisesine yetişemiyeceğimi,
yetişsem bile orada kendisile
bu hususta konuşmak için
fırsat bulamayacağımı düşü-
nerek onu kayınpederinin e-
vinde beklemeyi ve orada
bir münasebetle her şeyi an-
latmayı uygun buldum.

Lokantadan çıkarken bir
sürü gazete müvezzinin yük-
sek sesle:

— Fransa'daki esrarenğiz
tiren kazasını yazıyor...

Diye avaz avaz bağırık-
larını işitince, meraklanarak
bir gazete aldım, yolun bir
kenarına çekilerek okumaya
başladım:

«Fransa topraklarında çok
garip ve esrarenğiz bir tiren
kazası olmuştur. Üç kişinin
ölümüyle ve bir komparti-
manın tamamen parçalanma-
sı ve iki kompartmanın ha-
sar görmesile neticelenen bu
kazanın tafsilâtı şudur:

Dün gece saat ikide Ka-
le'den Paris'e hareket etmek-
te olan tiren Amyen istasyo-

nuna yaklaşıırken birdenbire
bir infilak duyulmuş ve bi-
rinci mevki kompartimanla-
rından birisinin tamamile
parçalandığı görülmüştür. Ti-
ren derhal durmuş ve kaza
yerine memurlar koşmuştur.
Parçalanan vagonda tanınmı-
yacak bir hâlde vücutları
parçalanmış üç ceset bulu-
muştur. Bunlardan uzun boy-
lusunun cebinden çıkan hü-
viyet varakasına göre, bu
adamin adı Frank Tergton'
dur. Emekli bir şivari yüz-
başısıdır. Diğerlerinin hü-
viyetleri tespit edilememiştir.
Çünkü esyaları parça parça
olmuş ve üzerlerinde bir
vesika çıkmamıştır. Yalnız
tiren kondöktörünün ifadesi-
ne göre parçalanan vagonda
Kale'den binen üç yolcu var-
mış. Uzun boylusu İngiliz, or-
ta boylusu seyahat eden bir
seyyaha benziyormuş. Üçün-
cüsü de bir Rusmuş.»

Bu havadisi okuduktan
sonra bu esrarenğiz olayın
hakiki sırrını benden başka
kimenin bilmediğine kani ol-
dum.

Evet, o zarif ve kıymetli
çalar saat meğer bir bomba-
dan başka bir şey değilmiş.

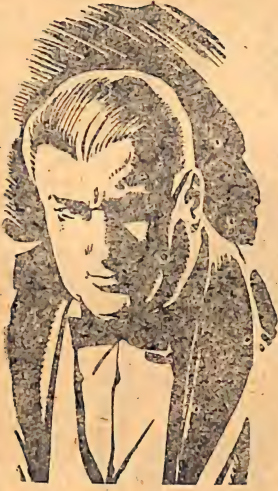
Mister Vingester'in evinde
evlenme töreni yapılmadan
önce patlamak üzere hazır-

Tren Amyen is-
tasyonuna yak-
laşırken birden-
bire bir infilak
duyulmuş ve...

yemek üzere sokağa çıktım.
Yemekten sonra bizzat Lef-
tenant Vingester'e gitmeğe ve
bildiklerimi anlatmaya karar

Türk Romanları Serisi

kapamasına rağmen, mesine ve dudaklarının yanındaki beni takma bir bekle Favorilerini tras et-

lanmıştı. Fakat mücevheratı çalan ve hediye de kıymetli bir şey sanarak onu da beraberine alan usak bu faciannın seyrini değiştirmiş ve bombanın vagonda patlamasına sebep olmuştu.

Bir müddet sonra yaptığım hususi tahkikatta yüzbaşı Frank Tergton ile Vingester'in orduda beraber hizmet gördüklerini ve ikisinin de Ledi Sensya adında güzel bir kızı sevindiklerini fakat kızın Vingester'i tercih ederek onunla evlendiğini, bu yüzden Frank Tergton'un rakibine kin beslediğini ve onu evlenmeden evvel o çalar saat biçimindeki saatli bomba ile yok etmeği tasarladığını öğrendim.

Bu faciannın sırrını, mesut bir yuva kuran Leftenant Vingester ile genç karısına anlatmayı münasip bulmıyarak, onlarla görüşmekten vazgeçtim.

Ve bu sırı bugüne kadar sakladım.

Halk, buna benzer bir çok hâdiselerde olduğu gibi bunun da sırrını öğrenememiş ve zamanla unutmuştu.

Türkiye Yayınevi, okurlarının milli terbiyelerini sağlama bakımından çok faydalı bir seriye başlamıştı. Bu güne kadar bu seriden çıkardığı kitapların kısa bir zamanda tükenmeleri bu konuda ne dereceye kadar muvaffak olduğunu isbata kâfi gelmiştir.

Daima iftihar ederek hazırhyacağımız tarihi hakikatleri meraklı bir roman şeklinde okuyuculara sunan bu kitaplar bütün Türk okurlarına milli bir kültür ve sağlam bir tarih şuurunu verecek kıymettedir. Bu güzel kitaplardan bazılarının isimlerini veriyoruz:

KIZIL TUĞ Yazan : Aptullah Ziya Kozanoğlu. 14 büyük resimle süslenmiş 225 sahifelik baştan başa me-
rak ve heyecan dolu bir eser. Fiati 125 kuruştur.

ATLI HAN Yazan : Aptullah Ziya Kozanoğlu. Yi-
ne resimlerle süslenmiş güzel ciltli zengin bir eser. Bu
meraklı kitabın fiatı da 125 kuruştur.

PATRONALILAR Yazan : Aptullah Ziya Kozanoğlu. 18 büyük 33 küçük resimle süslenmiş ve beş renkli
çok güzel bir kapak içinde 232 sayfa olan bu eserin
fiatı 150 kuruştur.

SAVCI BEY Yazan : Aptullah Ziya Kozanoğlu. Bu
eser de diğerleri gibi 5 renkli güzel bir kapak içinde
ciltli 15 büyük 35 küçük resimle 196 sayfadır ve fiatı
150 kuruştur.

MALKOÇOĞLU Yazan : Aptullah Ziya Kozanoğlu.
Bu da serinin diğer kitapları gibi beş renkli nefis bir
kapak içindedir. 128 sayfa fiatı 100 kuruştur.

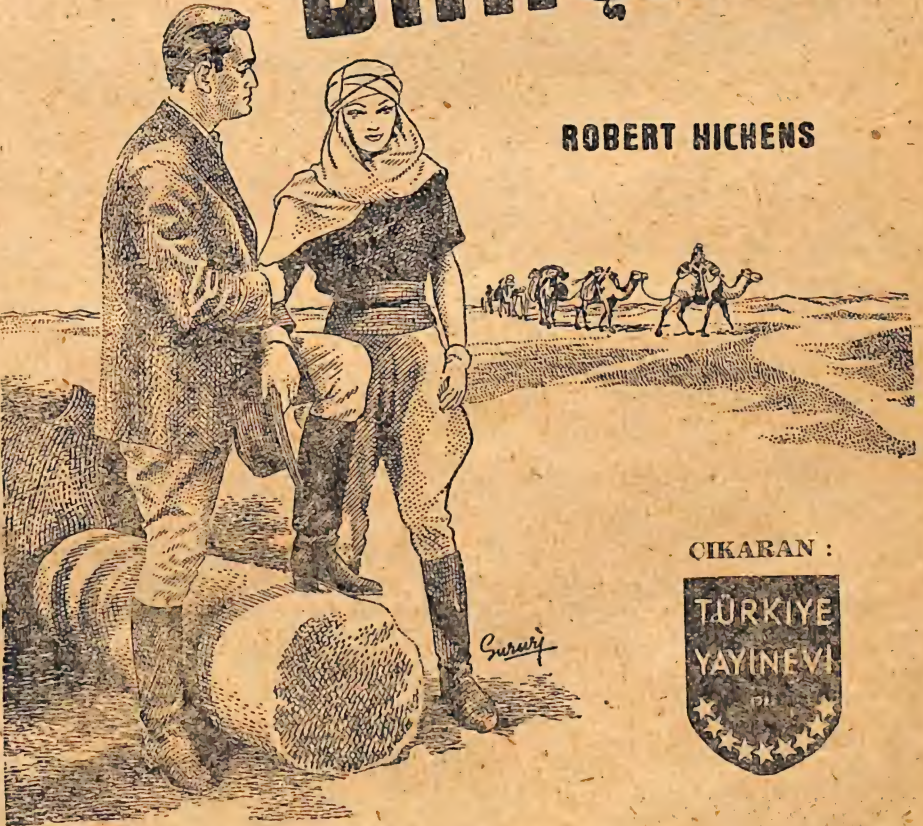
SARI BENİZ Yazan : Aptullah Ziya Kozanoğlu. 5
renkli güzel bir kapak içinde ciltlidir. 146 sayfadır. Fi-
atı 100 kuruştur.

Bu güzel kitapları alıp okumalarını bütün okurlarımıza tavsiye ederiz.

Çıkaran : Türkiye Yayınevi Ankara caddesi
No. - 36 İstanbul.

ALLAHIN BAHÇESİ

ROBERT HICKENS

ÇIKARAN :

BU KİTABI ALINIZ OKUYUNUZ ALDIRINIZ OKUTUNUZ

Yaman, kapiya vuruldu-
gunu duyunca:

— Giriniz, dedi.

Kapı yavaş yavaş açıldı.
İçeriye çok genç bir kız gir-
di.

İri mavi gözleri, korku ve
heyecan içindeydi. Duruşun-
da büyük bir ürkeklik vardı.
Vücudu Venüs heykeli kadar
mütenasıptı.

— Affedersiniz, dedi. Ga-
zeteci Bay Yaman siz misi-
niz?

— Evet.

— Sizi bir dakika rahat-
sız edebilir miyim?

— Hay hay.. Buyurunuz..
Şöyle, şu koltuğa oturunuz.

Kız, oturmadan evvel o-
dayı bir kere daha gözden
geçirdi. Sonra pencereye git-
ti. Perdeyi aralayıp dışarıya
baktı. Sonra Yaman'a dö-
nerek:

— Çok korktum, gitmiş,
dedi.

Yaman, hiç bir şey anlıya-
mamıştı. Kız, kendine göste-
rilen koltuğa oturduktan
sonra:

— Affedersiniz, kendimi
tanıttırmadım. Hicran Güler.

— Tanıştığımıza çok mem-
nun oldum. Emriniz.

— Size ziyaretim hakkın-
da uzun tafsilât veremiyec-
ğim. Babam büyük bir tehli-
ke karşısında hemen imda-
dımıza yetişmezseniz, mu-
hakkak ki onu öldürecekler,
yalvarırım size, bize yardım
ediniz.

Yaman, böyle vakalar kar-
şısında düşünmek lüzumunu
hissettiği zamanlar yaptığı gi-
bi piposunu doldurup yaktı.
Kız, oturduğu yerde hey-
ecandan ellerini uğuşturuyor,
yalvaran gözlerle onu süzü-
yordu.

— Bayan Güler, dedi. Mü-
racaat edeceğiniz yer evvelâ
polis olmalıydı. Neden polise
gitmediniz?

— Babam istemedi. Hattâ
size geldiğimden bile ha-
beri yok. Tekrar yalvarıyo-
rum size bir an evvel gide-
lim. Sizi temin ederim ki bu-
rada geçen her dakika za-
valı babam için bir felâket-
tir. Akhıma ilk siz geldiniz.

Yazan :

M. CAHİT GÜNDOĞDU

Resimleyen : FİRUZ

Otomobilimi kapıda duruyor.
Yolda size her şeyi anlataca-
ğım.

Yaman, kızı bir daha süz-
dü. Sesi, gözleri, duruşu o ka-
dar samimi ve öyle masuma-
ne idi ki, karar vermekte bir
dakika bile tereddüt etmedi.

— Bir dakika, şapkanı a-
layım, dedi.

Maksadı polis müdüriyeti-
ne telefon edip vaziyeti haber
vermekti.

Kapıyı açıpta odaya girin-
ce duraladı. Kız perdeyi ara-
lamış, dışarıya eliyle bir ta-
kım işaretler yapıyordu. Fa-
kat açılan kapının sesini du-
yunca hemen geri döndü.
Suç üstünde yakalanmış ol-
duğundan yüzü kıpkırmızı
keşildi. Titrek bir sesle:

— Soföre geliyoruz diye
işaret veriyordum, dedi.

Sonra portmantoya doğ-
ru yürüyerek Yaman'ın şap-
kasını aldı.

Yaman, büsbütün şaşaladı.
Bu kızın gözünden hiç bir
şey kaçmıyordu. Genç kız o-
na, nezaketle, şapkasını al-
maya gitmediğini anlatmak
istiyordu.

Otomobile binmişlerdi.
Matbaadan Ankara caddesine
sapan köşeyi dönerlerken,
Yaman, başını pencereden
çıkarak köşedeki polisi se-
lâmladı.

Kız:

— Saat kaç? diye sordu.

— Altıya yedi var.

— Babamın yanına yedi-
den evvel varabileceğim. Şim-
di size kısaca anlatayım. Ev-
velâ şu mektubu okuyunuz.

Kızın çantasından çıkara-
rak gazeteciye verdiği mek-
tup, adı bir defter kâğıdına
yazılmıştı.

Mustafa Güler,

Bu son ve yedinci mek-
tubum. Bu ayın yedinci gü-
nün saat yedide seni öldürece-
ğim. Ne garip değil mi? A-
yın yedisi, saat yedide, ye-
dinci düşmanım ölecek. Ö-
tekilerini ne kadar kolay
yok ettiğimi bilirsin. Seni bel-
ki biraz daha zor öldürece-
ğim. Dikkat ediyor musun.
Biraz diyorum. Çünkü çok
sevdiğin kızını düşünerek po-
lise müracaat edeceğine emi-
nim.

Sekizinci

Mektubun altında da ace-
mi bir el tarafından yapıldığı
belli olan ve ucundan kan
damlayan bir bıçak resmi var-
dı.

Yaman, mektubu geri ve-
rirken:

— Bir tehdit mektubu.
Belki de bir şakadır. Bugün
ayın yedisi olduğu için mi
bukadar korkuyorsunuz? de-
di.

— Evet... Fakat şaka ol-
madığına eminim. Size her
şeyi baştan anlatmak isterim.
Üç yıl evveline kadar izmir-
de oturuyorduk. Babam bu-
day ticareti yapardı. Orta
halli bir hayat sürerdik. Za-
ten evimiz kalabalık değildi.

Ben, babam bir de ihtiyar bir hizmetçi. Annem, ben daha iki yaşında iken ölmüş. Babam her zaman köylere gider, haftalarca kahr ve buğdayı doğrudan doğruya köylüden kendisi alırdı. Köylerdeki adamları da bazan İzmir'e gelip bizde misafir kalırlardı.

Üç sene evveldi. Babam yine köylere çıkmıştı. İki hafta kalacağını söylediği halde dört gün sonra birdenbire, hem de gece yarısı eve geldi. Rengi sapsarı olmuştu. Beni sıtma tutuyor diye hemen yattı. Ertesi sabah ta «Eşyaları hazırlayınız, hemen ilk vapurla İstanbul'a gidiyoruz.» dedi.

Fakat eskiden olduğu gibi nesi ve güler yüzlü değildi. Hele bazan öyle asabî buhranlar geçiriyordu ki, ben bile günlerce ne olduğuna şaşıyordum. Odasına kapanıyor, rahatsız edilmesini istemiyor, hattâ bazan hiçbirinizle de konuşmuyordu.

Üç gün evveldi. Sofrada yemek yiyorduk. Kapı çalındı. Bizim Fatma Bacı gitti. Geri geldiği zaman elinde şu gördüğünüz mektubun zarfı vardı. «Bir çocuk getirdi,» diyerek babama verdi. Babam mektubu açıp göz atınca, sofradan deli gibi fırladı ve odasına kapandı. Kendi kendine deli gibi söylendiğini, arada sırada da bağırdığını, küfürler ettiğini duyuyordum. Yalvardım. Beni odaya almasını söyledim. Hep «Olmaz» diye cevap verdi.

Nihayet dün bir aralık odasına girebildim. Mektubun

masasının üstünde durduğunu gördüm. Yavaşça alarak okudum. Bu işte babamın anlatmadığı ve benim de anlatmadığım büyük bir sır var. Sanki babam.....

Kız susmuştu. Yaman, cümlelerin sonunu bekledi. Nihayet sabredemiyerek:

— Sanki... dedi.

— Bir vicdan azabı çekiyormuş gibi geliyor bana.

Yaman, derin bir düşünceye dalmıştı. Birden şoföre Beyoğlu postahanesinin önünde durmasını söyledi. Sonra Güler'e evlerinin adresini sorarak postahaneye koştu.

Acele ile bir telgraf yazdı. Kişeye «Yıldırım» dedi.

Otomobil Mağkada küçük ve çok sık bir evin önünde durdu. Akşam olmuş, ortaklık kararına başlamıştı. Kız, Yaman'ı çok sık döşenmiş bir odaya aldı.

— Müsaade ederseniz babama haber verdim, dedi.

Geride geldiği zaman Yaman, karşılaştığı güzellik karşısında şaşırdı. Hieran, üstündeki mantoyu ve başındaki şapkayı çıkarmıştı. Hafif bir ev elbisesi ile karşısında duruyordu. Güler'e Yaman'ın yanına oturdu.

— Babam yine buhran içinde, dedi. Sizi görmek istemiyor. Bana «İşte dediğin oldu. Sağt yediye yirmi var. Gazetecin beni ölümden kurtarsın da göreyim,» dedi.

Kapı yavaş yavaş açıldı. İçeriye çok genç bir kız girdi.

İstanbul'a geldik. Mağkada yeni yapılmış küçük bir ev satın aldık. Babam yine zahire işleriyle uğraşıyordu.

Yaman, saatine baktı. Hakikaten yediye yirmi iki vardı. Aklına birden bir şey geldi.

— Size bir şey soracağım, dedi. Matbaaya. geldiğiniz zaman pencereden bir şey bakmış ve «gütmüş» demiştiniz.

— Evet... İki üç gündür sokağa çıktığım zaman kahverengi bir otomobilin beni takip ettiğini anlamıştım. Siz gelirken de bu otomobil arkamızda idi. Odanızın penceresinden baktığım zaman yoktu.

— Pencereden şoföre neye işaret etiniz?

— O da çok merak ediyordu. Sizin için «Ya imdadımıza gelmezse» diyordu da..

— Şoförünüzün her şeyden haberi olduğu anlaşılıyor.

— Dört senedir yanımızda.

— Şimdi evin içinde mi?

— Hayır. Ootomobili alıp garaja götürmesini söyledim.

— Şimdi beni babanızın odasına götürünüz.

— İçeri almak istemiyor.

— Zararı yok.

Güler'in babası, bir türlü kapıyı açmıyordu.

— Kimseyi istemiyorum. İstemiyorum diyorum - size... diye bağınyordu.

Yaman, saatine baktı. Yediye onbeş dakika vardı. Hemen telefona koştı. Birşeyler konuştu. Sonra tekrar kapıya gelerek:

— Bay Mustafa. Hiç bir tehlike olmadığına emin olabilirsiniz, dedi. Ev içeriye kuş uçmayacak şekilde zabıta tarafından gevrilmiştir. Sakin olunuz ve kapıyı açınız.

İçerden boğuk bir küfür duyuldu. Kapının zili acı acı öttü. Gelen şofördü.

Yaman, kıza sordu:

— Şoför evde ikeh nerede oturur?

— Mutfakta.

— O halde yine orada dursun.

Şoföre mutfakta oturmasını söylediler. Yaman, saatine baktı. Yediye sekiz vardı. Yaman sordu:

— Şoför nereli, ismi ne?

— İzmirli. Mehmet Akcan.

— Bana garajınızın numarasını veriniz.

Güler'in söylediği numarayı telefonda açarak:

— Sizin garajınızda şoför Akcan'ın kahverengi otomobili var mı? Şimdi garajda değil demek. Pekii.

Birden kapı tekrar çaldı. Yaman, koştı. Gelen telgrafçı idi. Bir yıldırım telgraf getirmişti. açtı.

İzmir.

Ödemiş'te posta kamyonunun şoförünün öldürülmesi ve postanın soyulması.

Yaman tekrar saatine baktı. Yediye bir vardı. Hemen tabancasını kaparak mutfığa koştı. Kapıya gelmişti ki, bütün evin elektrikleri söndü. Yaman bağırdı:

— Mehmet Akcan, mutfaktan dışarıya çıkayım deme. Kapının açıldığını duyarsam, tabancamın bütün kurşunlarını boşaltırım.

Hakikaten kapı, birden açıldı. Şoför Mehmet göründü. Yaman'ın tam gözüne tuttuğu ışıkla karşılaşıncaya şaşırdı. Yaman:

— Mehmet kumildama, Kurşunu yersin. Bayan Güler, sokak kapısını polislere açınız, dedi.

Şoför ağır bir küfür savurdu ve:

— Allah belânı versin. Senin zaten dalgayı çakacağını anlamıştım. Yazık, son katili de öldürerek dayımın intikamını alamadım, diye söylendi.

Az sonra eve giren polisler şoförü yakalarken, bu kargaşalığın arasında Güler, babasının kapısına koşmuş bağınyordu:

— Babacığım, şoförü yakaladılar, oymuş, aç kapıyı. Buna cevap olarak içerdenden bir tabanca patladı.

Yaman:

— Yazık, dedi. Yedinci cinayete mâni olduk ama, yedinci ölüme mâni olamadık.

Karışık bir hikâye değil mi? Pek o kadar değil. Yalnız şunlara cevap verirken hakikati kolayca meydana

çıkarabilirsiniz.

1 — Yaman telgraf çekmek kararını, Güler'in sözlerinin hangisinden vermişti?

2 — Telgrafi nereye çekti?

3 — Ne sordu?

4 — Katilin şoför olduğu nereden anladı?

5 — Güler'in babasının intihar ettiğini nereden anladı?

(Bu soruların cevabını gelecek haftaki hikâyemizin altında bulacaksınız.)

GEÇEN HAFTAKİ KİHA-

YEMİZİN ÇÖZÜSÜ

Ölen adama gönderilen imzasız mektubun zarfındaki pul, âdet olduğu üzere zarfın sağ üst köşesine değil de sol alt köşesine yapıştırılmıştı. Yaman'ın yazdığı mektuplara cevap olarak gelen üç mektubun zarflarından ikisinin pulları yerine biri ise imzasız mektubun zarfındaki gibi yine sol alt köşeye yapıştırılmıştı ki bu da tüccardan gelen mektuptu.

PERDEDEDEN PORTRELER

Bundan yıllarca önce Hollywood'un büyük bulvarlarından birisinde iki çocuk karşılıklı gazete satıyorlardı. Birbirlerinin rakibi olmakla beraber çok iyi dosttular. Gazete satışının seyrek olduğu sıralarda yan yana oturarak geleceğe ait plânlar kurarlardı, ucu bucağı gelmez hayallere dalarlardı. Çocuklardan Joel isimlisi arkadaşına büyüyen-ge zengin olursa büyük bir çiftlik satın alacağından, atları olacağından, çiftçilik yapacağından bahseder; arka-

daşı da ağzını, bir karış açarak onu hayran hayran dinlerdi.

O günün üzerinden seneler geçti. Joel büyüüp yakışıklı bir delikanlı oldu. Her şey değişti. Fakat o istikbale ait olan düşüncelerini hiç değiştirmede. Yalnız film artisti olmanın kârlı bir iş olduğunu kestirerek stüdyolara müracaat edip iş aramaya başladı. Eğer muvaffak olursa artistlikten kazanaacağı paralarla bir çiftlik satın almayı düşünüyordu. Cebinde pa-

rası olmadığı için akşamları bir spor teşekkülü olan Hollywood Atletik Klübünün binasında yatıyordu. Odasında kendisi gibi sinema artisti olmak isteyen George O'Brien ve Charles Farrell isimli iki yakışıklı genç vardı.

Zaman zaman birisinin cesareti kırılıyor fakat diğer iki arkadaş hamen harekete geçerek tesirli sözlerle ona mukavemet aşıyorlardı. Akşamları bir yere gidip eğlenecek paraları olmadığından odalarında oturarak sinemadan kazandıkları paralarla istikbalde kuracakları işleri düşünüyorlardı. Joel'in fikirlerinde gene hiç bir değişiklik yoktu. Yalnız çiftlik almak hevesine bir de evlenip çoluk çocuk sahibi olmak arzusu katılmıştı. Neyse uzatmayalım önce şimdi meşhur bir kovboy olan George O'Brien sonra Charles Farrell ve daha sonra da Joel yıldız olarak beyaz perdede gözük-tiler.

Joel, biraz fazla para kazanmaya başlayınca hemen harekete geçti. Evvelâ bir çiftlik satın aldı. Ondan sonra Frances Dee isimli bir film yıldızıyla evlendi. Halen yakışıklı aktör üç bin ahırlık gayet büyük çiftliğinde karısı, Jody ve David isimli iki oğluyla mesut bir hayat sürüyor. Gazete satarken tahayyül ettiği hayata uzun ve meşakkatli bir yolu adım adım geçerek nihayet ulaşmıştır.

Joel McCrea, bundan kırk-bir yıl önce 5 Aralık 1905 te Cenubi Pasadena'da dünyaya gelmiştir. Çok küçük yaşında ailesi Hollywood civarına gelerek yerleşmiştir. Burada açık havada vahşi bir hayat süren Joel, büyüünce çiftçi olmayı aklına koymuştu. Dokuz yaşına bastığı zaman hem mektebe devam e-

diyor, hem de tatillerde yakın çiftliklerde öküz, inek ve atların arasında çalışarak hayatını kazanıyordu. Vücut yapısının iriliğinden dolayı kimse yaşının küçüklüğünün farkında olmuyordu. Kışları mektebe devam ettiğinden çiftliklerde çalışamıyordu. Buna rağmen öğleden sonraları gazete satarak gene hayatını kendi kazanmaktan geri kalmıyordu.

Ortaokula devam ettiği sıralarda gayet iyi ata bindiğı için kovboy filmlerinde ufak tefek roller almıya başladı. Fakat sonunda hayatını bu şekilde kazanmaktan vazgeçerek bir ziraat okuluna girdi. İlerde bir çiftlik sahibi olacağına göre zirai işlerden ve hayvan yetiştirip üretmekten anlaması lâzımdı. Ziraat kolejinin son sınıfına geçtiğı zaman idealinin hakikat olması için büyük bir sermayesi olması lâzım geldiğini anladı. İşte o zaman altına yeni bir fikir geldi. Çalışıp çabalayıp beyaz perdenin, meşhur bir kovboy yıldızı olarak parlayacak ve istediğı kadar para kazanacaktı. Tabii şans yardımcı edip muvaffak olursa.

Okulu bırakarak stüdyolarda iş aramıya koyuldu. Fakat artist olmanın düşün-düğü kadar kolay olmadığını gördü. Stüdyo patronları insana öyle kolay kolay filmlerde değıl yıldız olmak, oynamak hakkını dahi vermiyorlardı. Joel, stüdyolarından birşey elde edemeyeceğini görünce Pasadena Tiyatro Okuluna girdi. Oradan mezun olurken okul öğrencilerinin verdiği bir piyeste «Çanlar Kimin İçin Çalıyor», «Saratoğa Güzeli», «Elveda Gençlik» filmlerinin rejisörü Sam Wood'un kızı Jean'le birlikte başrolde oynadı. Bir artist ajanı onu görerek 1925 senesinde ona filmlerde ufak rolere çıkmak fırsatını verdi.

Bundan üç sene sonra 1928 de Joel, ilk büyük filmini «Dans Çılgınları» nı çevirdi. Fakat kendisini esaslı bir şekilde meşhur eden «Dünya-

Sayfalarımızı süsleyen resimlerde: Joel Mc Crea'nın güzel bir portresi ile onu yıldızlığa ulaştıran filmlerinden birinin bir sahnesinde görmekteyiz.

nın En Zengin Kızı» isimli filmi bundan altı sene sonra 1932 de çevirerek yıldızlığa tam mânasıyla ulaştı. 1928 senesindenberi Joel ellidört filmde rol almıştır. Sylvia Sidney'le çevirdiğı «Günahkârlar», «Ginger Rogers'le çevirdiğı «Güller Ve dikenler», Barbara Stanwyck'le çevirdiğı «Atlas Ekspresi» gibi büyük filmleri de vardır.

Yakışıklı yıldız, son zamanlarda Maureen O'Hara ve Linda Darnell'le birlikte «Buffalo Bill», Sonny Tufts ve Brian Donlevy'yle birlikte «Kirjinalı» isimli iki büyük kovboy filmi çevirmiştir. Jo-

el, bir metre seksendokuz santim boyunda, sensenaltı kilo ağırlığındadır. Bal rengi sağı, açık mavi gözlüdür. En iyi arkadaşları Gary Cooper, Brian Donlevy, Fred MacMurray ve rejisör Preston Sturges'dir. Veronica Lake'le daima kavga ederler. Hiç geçinemezler. Hollywood'un en iyi giyinen erkek yıldızlarından birisidir. Karısı Frances Dee'yi de kendisi giydirir. İçkiden nefret eder. Hollywood gece hayatında hiç gözükmez. Uzun müddetli bir kontratla Paramount stüdyolarına bağlıdır. Çiftliğinde yetiştirdiğı şeyleri satır.

Joel Mc Crea

beyaz elbiseli, ihtişamlı hayali canlandı. Dr. kendisini kaybederek: «Seni seviyorum Marcellina» diye mırıldandı. Güzel kadının hayali: «Hayır» diye cevap verdi. «Sen beni kendine esir yapmak istiyorsun. Senelerden beri yükselmek için bir çok zorluklara göğüs gerdim. Şimdi muvaffak oldum. Fakat sen bunları bırakmamı istiyorsun. Senden nefret ediyorum!»

Doktorun şakaklarında kalın damarlar belirdi. Dişlerini sıkı: «Ben senden nefret etmiyorum Marcellina» dedi. «Asıl nefret ettiğim şey senle beni ayıran o güzel sesindir!» Genç kadın korkudan kısılmış bir sesle: «Çıldırдың mı? Bana öyle bakma» diye cevap verdi. Hakikaten Dr. anormalleşmişti. Bozuk bir sesle: «Seni seviyorum. Fakat güzel sesin seni beniden uzaklaştırıyor!» dedi. Sonra iri elleriyle güzel kadının beyaz ve yumuşak gerdanını okşayarak devam etti: «İşte şimdi bu şey ellerimin arasında!.. Onu yok etmeyi ne kadar isterdim!»

Yaşlı adam birden kendine geldi. Parmaklarının boşlukta oynadığını hayretle gördü. Demek gördüğü hayalden başka bir şey değildi. Yorgun vücuduyla geniş koltukların birisine yığıldı. Başını ellerinin arasına alarak öylece kaldı.

Ertesi günü tiyatronun direktörü provaları idare ederken bir çığlık çalışmalarını kesti. Ses koridordan geliyordu. Hepsi etrafa koştular. 23 numaralı odanın kapısı açıktı. Koltukta doktor uyuyordu. Hizmetçi kadın odaya girdiği zaman korkusundan bağırıştı. Kalabahçin gürtlüsüyle Hohner derin uykusundan uyandı. Akşamleyin Marcellina'nın hatırasını anmak için odaya geldiğini ve burada uyuyakaldığını söyledi.

Direktör, hademelerden birisine, Doktora bir fincan kahve getirmesini söyledi. Dr. Hohner getirilen kah-

Kaybolan Şarkıcı

Çeviren :
VEDİİ EVSAL
Resimleyen : **SURURİ**

Marcellina bundan on sene evvel bu odada yaşamıştı. Her şey bıraktığı gibi duruyordu. Hatırasına hünneten odaya hiç dokunulmamıştı. Karşısında birden sevgilisinin

Dr. Hohner, ağır ağır ileri-
liyerek Viyana Kraliyet Ti-
yatrosunun sahne kapısından
içeri girdi. Saat gece yarısı-
nın üçü olduğu halde gece
nöbetçisi onun bu zamansız
ziyaretine hiç ses çıkartma-
dı. Yaşlı adam karanlık ko-
ridoru geçerek 23 numaralı
giyinme odasının kapısı önün-
de durdu. Birden uzak-
lardan gelen bir melodi ku-
laklarında çınlamaya başla-
dı. Bu onun operasıydı. Göz-
lerinde iri yaş damlaları be-
lirdi.

Birden kendisini topladı.
Cebinden çıkarttığı anahtar-
la kapıyı açıp içeri girdi.
Sevgilişi güzel ses yıldızı

veyi içmeğe fırsat bulamadi. Bu sefer koridordaki kütüphaneden gelen başka bir kadın sesi duyuldu. Bu biraz evvel duydukları gibi bir çığlık değildi. Güzel, tatlı ve ahenkli bir ses Marcellina'nın şarkısı Sihirli Ses şarkısını söylüyordu. Hem de tıpkı onun gibi. Herkes bu meşhur muganniye'nin tekrar tiyatroya geldiğini zannetti. İlk şaşkınlık devresi geçtikten sonra başta Doktor hepsi kütühaneye kostular. İçeri girdikleri zaman şarkıyı söyleyenin yirmi yaşlarında, bal rengi saçlı, mavi gözlü, güzel bir kız olduğunu hayretle gördüler. Yanında yakışıklı bir genç ona piyano çalarak refakat ediyordu.

Onların içeri girdiğini görünce ayağa kalkarak: «Ben Carl Amcanın yeğeni Franz'ım.» dedi. «Bu da arkadaşım Angela. Viyana Müzik Akademisinden mezunuz. Buraya sizden iş istemeğe geldik.»

Direktör gülümsüyerek: «Tanıştığınıza memnun ol-

dum.» dedi. «Carl Amca bana muavinlik yapacak kimse değilmiş. Yoksa sizin gibi kabiliyetli sanatkarları bana şimdiye kadar tanıtması lâzım gelirdi!..» Sonra genç kıza dönerek sözlerine devam etti: «Sesiniz meşhur muganniye Marcellina'ninkine farkedilmeyecek kadar benziyor. Bundan on sene evvel daha siz bir çocukken Marcellina'yı Sihirli Ses Operasını oynayacağı gece kaybettik. Polis o gündenberi bütün araştırmalarına rağmen onun ne olduğunu keşfedemedi. Onun ne olduğu hâlâ halledilmemiş bir sırdır. Doktor onu çılgın gibi severdi. Nişanlı gibiydiler. Dün gece kayboluşunun onuncu yıldönümüydü. Sizi angaje ediyorum. Marcellina'nın kayboluşundan sonra Sihirli Ses Operası bir daha oynanmadı. Onun hatırasını anmak için bu operayı tekrar sahneye koyacağım. Çalışıp hazırlanmak için bir hafta

Film Hikâyeleri

OYNAYANLAR

Angela Susanna Foster
Franz Turhan Bey
Dr. Hohner ... Boris Karloff
Direktör Thomas Gomez
Marcellina June Vincent
Luise Gale Sondergaard

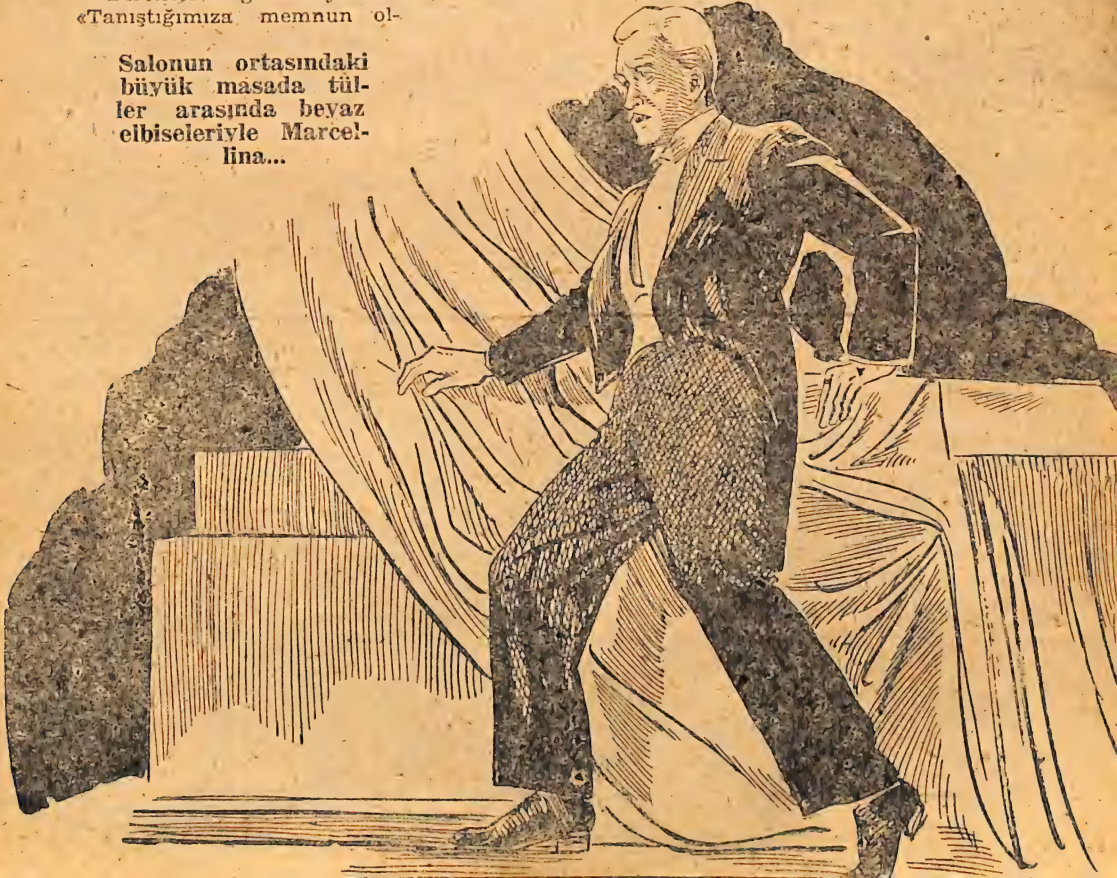
Rejisör: George Wagner
Universal

bize yeter. Haydi iş başına!» Her iki genç de bu sözler üzerine ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Sadece teşekkür edebildiler.

Ertesi gün direktör, Franz'ı orkestraya piyanist olarak aldı. Angela'ya da sahneye alması için temsil edilmekte olan operada mühim bir rol verdi. Bu arada Sihirli Ses Operasını temsil için

Salonun ortasındaki büyük masada tül-ler arasında beyaz elbiseleriyle Marcel-lina...

hazırlıklara da başladı. Bütün Viyana genç kızla alâkâdardı. Fakat o bunlara sevinmekle beraber daha ziyade sevgilisi Franz'ı düşünüyordu. Acaba şöhet kendisini ondan uzaklaştırarak mıydı?

Bir akşam temsildeki rolü bittikten sonra yanına Dr. Hohner geldi: «Lütfen biraz muayene odama kadar gelin.» dedi. «Boğazınızı muayene edip direktöre rapor vermem lazım. Buranın âdeti böyledir.» Genç kız hiç itiraz etmeden doktorla birlikte odasına gitti. Kapıyı hizmetçisi Luise açtı. İçerisi oldukça karanlıktı. Dr. hizmetçiyle onu tanıştırdı. Luise'in evvelce Marcellina'nın yanında çalıştığını, o ortadan kaybolunca kendi yanına geldiğini söyledi.

Sonra kızın koluna girdi. Onu daha içerdeki muayene odasına götürdü. Duvarında Marcellina'nın yağlıboya büyük bir tablosu asılıydı. Dr. cebinden bir çift gayet zarıf küpe çıkartarak genç kıza uzattı. «Bunlar Marcellina'nın son temsili Sihirli Ses Operasında kulaklarındaydı. Eğer takarsanız size de yakışır!» dedi. Angela teşekkür ederek küpeleri memnuniyetle takacağını söyledi. Hohner, onu tedavi masasına yatırdı. E-sas lâmbayı söndürerek başka bir kırmızı ışıklı lâmba yaktı. İnsanın kalbine ılıklik ve ferahlik veren bir sesle:

«İstirahat et kızım.» dedi. Ve sonra: «Uyu... Uyu... Uyu...» diye devam etti.

Hakikaten Angela bir kaç saniye içersinde uyuya kalmıştı. Dr. hâkim bir sesle tekrar konuşmaya başladı: «Bir daha benim istegim olmadan asla şarkı söylemeyeceksin.» dedi. «Sesin artık senin değildir. Onu senden uzaklaştırıyorum. Bunu böylece bil ve kabul et. Bir daha şarkı söylemek yok!»

Angela, uyandığı zaman bir şeyin farkında olmadı. Yeri rahat bulup biraz uyu-kaldığını zannetti. Hohner onu kapıya kadar götürerek vedalaştı. Genç kız onu acıyordu. Marcellina'nın kayboluşu her hususta onun için büyük bir felâket olmuştu.

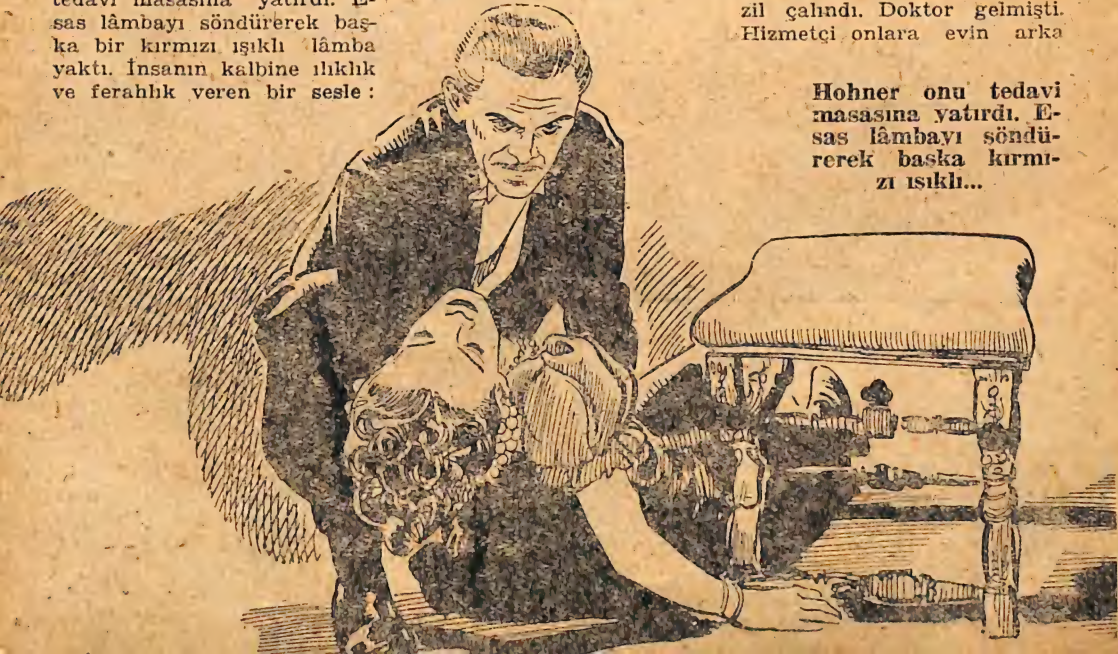
Ertesi gün Sihirli Ses Operasının ilk umumi provası yapılacaktı. Her şey hazırды. Gazeteciler, meşhur münekitler bile gelmişlerdi. Marcellina'nın 23 numaralı giyinme odasını direktör Angela'ya vermişti. Onu teşvik için ne lâzımsa yapmıştı. Fakat Angela sahneye çıkınca şarkı söyleyemedi. Hohner'in müteahhkim bakışlarının altında bütün şarkı söylemek arzusu eriyiverdi. İradesi tamamen doktorun tesiri altında idi.

Herkes şaşırılmıştı. Hemen Doktor orataya atılarak kızın bir kaç günde tedavi edileceğini yalnız onu evine götürmesi lazım geldiğini söyledi. Direktör ve Franz onun iyi kalpliliğini candan teşekkürlerle karşıladılar. Fakat Doktorun bir kaç gün dediği zaman bir hafta, bir hafta iki hafta oldu. Buna rağmen hiç bir neticeelde edilemedi.

Bu vaziyet Franz'ı üzüyordu. Sevgilisini merak ediyordu. Bir akşam onu gidip Hohner'den almayı kaar verdi. Kapıyı Luise açtı. Onun Angela'nın sevgilisi olduğunu öğrenince hemen içeri aldı. Eliyle merdivenleri göstererek: «Angela yukarda yatıyor.» dedi. «Eğer onun hayatını kurtarmak istiyorsanız hemen onu bu evden çıkarın. Dr. ilelebet onu şarkı söylemesinden mahrum etmek istiyor. Onu çabuk çıkarın. Hohner nerdeyse gelir.»

Franz hizmetçiye teşekkür edip merdivenleri dörder dörder çıkarak kızın odasına gitti. Angela yatakta yorgun yatıyordu. Önce Franz'ın gitmek istemedi. Doktorun bu hareketine kızacağını söyledi. Fakat genç adam onun sözlerine ehemmiyet vermedi. Kızı kucakladığı gibi merdivenlerden indirdi. Tam kapıya doğru ilerlediği sırada zil çaldı. Doktor gelmişti. Hizmetçi onlara evin arka

Hohner onu tedavi masasına yatırdı. E-sas lâmbayı söndürerek başka kırmızı ışıklı...

kapisını gösterdi. Birlikte o-radan kaçtılar.

Ertesi gün Doktorun tesirinden kurtulan Angela ferahlamıştı. Âdeta dünyaya yeniden gelmiş gibi olmuştü. Fakat tiyatrodâ yapılan provada gene şarkı söyleyememişti. Çünkü Doktor gene karşısındaydı. O gece tiyatroya Kırâl gelmişti. Angela'nın methini işittiğinden yaverini direktörün odasına göndererek onun bir kaç şarkı söylemesini istedi.

Direktör, Kırâldan çok çekinirdi. Onun bir dediğini iki yapmazdı. Hemen Angela'yı 23 numaralı giyinme odasına giderek çağtırtırdı. Genç kız gelince ona Kırâln arzusunı anlattı ve bunun muhakkak yapılması lâzım geldiğini de bildirdi. Angela, elinden geldiği kadar şarkı söylemeğe gayret edeceğini ve Kırâlı memnun etmeye çalışacağına dair söz verdi.

Hepsi dışarı çıktılar. Oda-da yalnız Franz'la Angela kalmıştı. Genç adam sevgilisine iyi şanslar dileyerek dudaklarından öptü. Bu sırada kapı çalındı. İçeri Luise girdi. Genç kızın giyinmesine yardım için geldiğini söyledi. Franz, sevgilisini ona emanet ederek giyinip hazırlanması için dışarı çıktı.

Luise genç kız ıstalıkla hazırladı. Ona muhteşem bir elbise giydirdi. Kulaklarına Marcella'nın küpelerini taktı. Tamamen hazır oldu. Angela kendisini önce sevgilisinin bu elbise ile görmesini istiyordu. Luise'e gidip Franz'ı çağırmasını söyledi. Hizmetçi dışarı çıktıktan bir kaç saniye sonra odada bir tıkırtı oldu. Angela geri döndüğü zaman Dr. Hohner'i karşısında buldu. Gözleri deliklerinden fırlıyacak kadar büyümüştü. Şakaklarındaki damalar şişmişti ki Genç kız korkudan bayılarak olduğu yere yığıldı.

Aylığı zaman kendisini Hohner'in muayene odasında tedavi masasında bağı buldu. Bagucunda dikili duran doktor: «Bir daha şarkı söy-

liyemeyeceksin,» diyerek elindeki bıçağı havaya kaldırdı. Bu sırada arkadan: «Katil! Marcellina'yı da sen öldürdün!» diyen bir ses işitildi. Konuşan Luise'di. Sözlerine devam etti: «Senden şüphe ettiğim için yanına hizmetçi olarak girdim. Tam on sene dikkat ettim ve bekledim. Nihayet seni suç üstünde yakaladım. Bu gece de bu kıızı ortadan kaldıracağımı biliyordum. Biraz evvel polise haber verdim!»

Doktor, kıızı unutarak Luise'in üzerine atıldı. Şimdi onu öldürmek istiyordu. Bu sırada içeri Carl Amca'yla Franz girdiler. Carl'in elindeki silâh Doktoru yerinde mülâmiya kâfi geldi. Genç adam hemen sevgilisinin bağlarını çözdü. Onu sahneden bekliyorlardı. Dışarı çıkıp sahneye koşturdu. Luise de yardımcı toplamak için dışarı çıktı. Yalnız kalan Hohner, Carl Amca'yı bir yumruktâ bayıltarak kaçmıya hazırlandı. Bu sırada odanın içerisi billür ve berrak bir sesle doldu. Angela, Sihirli Ses Operasını söylüyordu.

Bu ses Doktoru çıldırtmıya kâfi geldi. Gizli bir kapıyı açarak mahzene doğru indi. Önüne kalın bir demir kapı geldi. Onu da açıp büyük bir salona girdi. Sonra demir kapıyı kilitledi. İçerisi aydınlıktı. Salonun ortasındaki büyük masada tüller arasında beyaz elbiselerle Marcellina bütün iltişamıyla cansız yatıyordu. On senelik bir zaman bile onun saçlarının parlaklığını, dudaklarının kırmızılığını, teninin renkliliğini kaybettirmemişti. Doktor onu öldürdükten sonra büyük bir maharetle mumyalayı kimsenin bilmediği buraya saklamıştı.

Doktor, bir teneke gazı etrafa dökerek ateşle tutuşturdu. Sonra gelip Marcellina'nın yanında durdu. Nihayet ona kavuşuyordu. Marcellina hayattayken onları güzel bir ses; öldükten sonra da ölüm ayarıştı. Fakat artık onları hiç bir şey ayıra-

miyacaktı. Odanın içini alevler sararken Angela'nın mest ve berrak sesi uzaktan uzaga duyuluyordu.

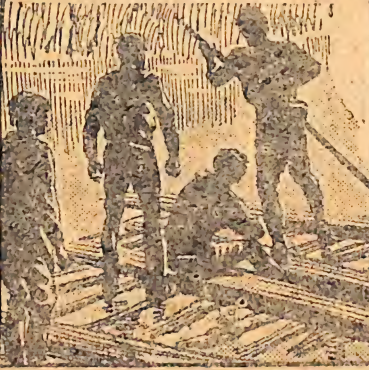
Güzel sesli kız kralın arzu ettiği Sihirli Ses şarkısını söylüyordu. Geniş salonda en ufak bir gürültü dahi duyulmuyordu. Dinleyiciler kendilerini onun sesinin güzelliğine kapırmışlardı. Bazı kimseler kendilerine hakim olmayıp ağlıyorlardı bile. Şarkının ve biraz önce geçirdiği ölüm korkusunun tesiriyle Angela'nın da gözleri yaşarmıştı. Kendi hayatına son vermek istemesine rağmen Doktorun fena bir adam olabileceğine inanmıyordu. Onun tek kabahati, Marcellina'yı herşeyden fazla, çılgınca sevmesiydi.

Bu sırada gözleri orkestranın piyanosunu çalan nişanlısına ilikti. Frank onu içi gülümseyen gözlerle seyrediyordu. Kendisini ne kadar çok sevdiği her hareketinden belliydi. Frank'in müzik hareketleri ona biraz önceki hâdiseleri çabucak unutturdu. Şarkısını daha serbest söylemeye başladı. Bittirdiği zaman koca opera salonu alkıştan canlıyordu.

Dağ Kartalı

SAL YANAR YAL-
VAŞ NAGARADAN
AYDINLIĞA ÇIKTI.
IRMAĞA İLERLER.
KEN BİR İNİLTİ DUY-
DULAR. SALI SAHİ-
LE YANASTIRILAR
BİR KAZIGA BAĞ-
LATILAR.

AĞAÇLARIN ARASINDA 15-20 ADIM İLER-
LEYİNCE GENİŞ BİR DÜZLÜĞE GELDİLER.
FRANK' BİRDENBİRE BİR SEVİNG ÇIĞLIĞI
ATARAK İLERİ FIRLADI. KÜÇÜK PİYER ORADA
OTLARIN ARASINDA YATIYORDU. SİLO BİRKAÇ
YERİNDEN YARALI, YERE SERİLMİŞTİ. ARADA
SIRADA ACI ACI ULUYORDU. FRANK VE AR-
KADAŞLARI SİLO'NUN PİYERİ NASIL KUR-
TARDIĞINI, HELE SIRTINDAN NASIL ÇÖZÜP
YERE YATIRDIĞINI MERAK EDİYORLARDI.

ACIKMIŞLARDI. DAĞ KAR-
TALIYLA ÇAK YİYECEK BİL-
MAK ÜZERE AYRILDILAR.
KARTAL: "Dikkatli ol!
diyordu, belki haydutlar
buraya gelmişlerdir."

DAG KARTALI BİR
UZAKLAŞMIŞTIKI BİRDEN
BİRE BİR AT KİŞİNESİ
DUYDU. OLDUĞU YERE YA
MANDI. SÜRÜNEREK İLER
LEDİ. AĞAÇ ALTINDA İKİ
KİŞİ KONUŞUYORDU.

BUNLAR MARTİ.
NEZ'İN ADAMLARIYDI. HAYDUTLAR
KENDİLERİNİ KİMSENİN DİNLEMEDİĞİNİ
ZANNEDEREK SERBESTCE KONU-
ŞUYORLARDI.

HAYDUTLAR
FRANK'I ÖLDÜ
SANIYORLARDI.
ARTIK BEKLE-
MEKTEN USAN-
MIŞLARDI.
GİTMEKTEN
DEM VURUYOR-
LARDI.

BİR TANESİ ELİNDEKİ Bİ-
ÇAKLA FRANK'IN ARKADAŞ
LARINI GEBERTECEĞİNİ
SÖYLERKEN DAG KARTALI
ATILDI, BİÇAĞINI SAPLADI.

OTURAN HAYDUT KORK-
TU. TABANLARI YAĞ-
LADI. FAKAT DAHA
ÖNE ADIM ATMAMIŞTI
KI DAG KARTALININ
TIRLATTIĞI KEMENT
BOYUNUNA GİTTİ.

HAYDUT BÖĞÜR BİR
SES İKARDI, OLDUĞU
YERDE KALDI.

AVCIYIN ARKADAŞLARINI
ÖLDÜRMEK İSTİYORDUN
DEĞİL MİŞ ŞİMDİ SIRA
SENDE.

HAYDUT KORKUSUNDAN YALVARMAĞA BAŞLADI.
DAĞ KARTALI ONUN TÜFEGİNİ VE KURSUZLARIYLA
YIYECEK TORBALARINI ALDIKTAN SONRA ÖNÜNE
KATTI, ARKADAŞLARININ YANINA
GÖTÜRDÜ.

DAĞ KARTALI
LININ GECİK-
TİĞİNİ GÖREN
ARKADAŞLARI
MERAK ETMEĞE
BAŞLAMISLARDI.
HAYDUDU ESİR
ETTİĞİNİ GÖRÜN-
CE FRANK GÜLDÜ.
-« Tâte güzel
bir av !, dedi,
fakat ne yazık
ki yenmez ».

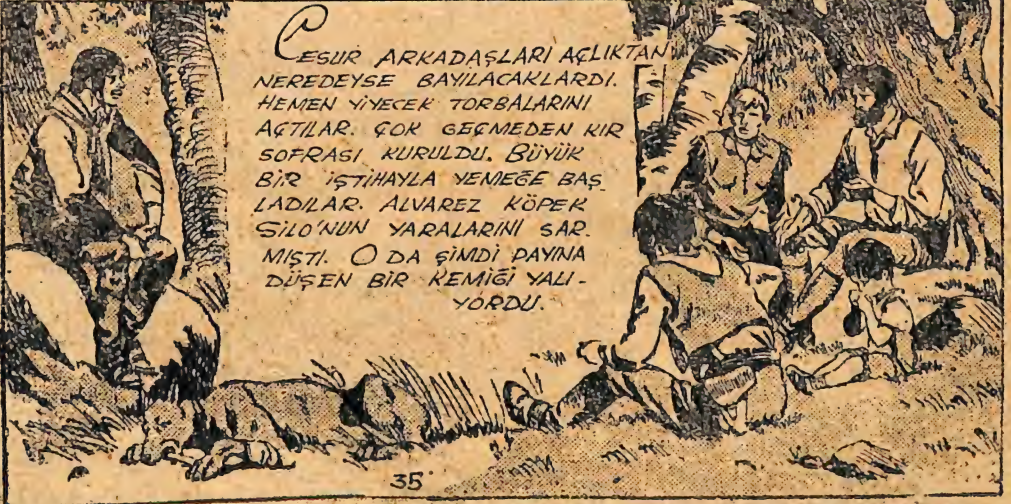

DAĞ KARTALI
YIYECEK TORBA-
LARINI GÖSTERDİ:
-« Yiyecek sey
lehimiz de var!
dedi, Üstelik ko-
nusmalarından
ciftliğim yolunu da
öğrendim. Hem
de oraya atla
gideceğiz ».

HEPSİ BU HA-
BERE SEVİNDİ.
LER.

CE SUR ARKADAŞLARI AÇLIKTAN
NEREDEYSE BAYILACAKLARDI.
HEMEN YIYECEK TORBALARINI
AÇTILAR. ÇOK GEÇMEDEN KIR
SOFRASI KURULDU. BÜYÜK
BİR İSTİHAYLA YEMEGE BAŞ-
LADILAR. ALVAREZ KÖPEK
SİLO'NUN YALVARINI SAR-
MISTI. O DA ŞİMDİ PAYINA
DÜŞEN BİR KEMİĞİ YALI-
YORDU.

Yemekten sonra
torbalarda içinde
buldukları sigara-
ları teltendirdiler.
Artık çifliğe dönmek
ten başka yapacak
işleri kalmamıştı.

FRANKLA ARKADAŞLARI
ÇİFLİĞİN YOLUNU TUTAN
LARDI. ÇİFLİKTEKİLER
BÜYÜK BİR ÜZÜNTÜ İÇİN
DEYDİLER. AÇAĞA FRANK
DÖNECEK MİYDİ? PİYER
KURTULACAK MİYDİ.
AVCININ KARISI BUN-
LARI DÜŞÜNÜYOR, AĞ-
LIYOR, JAN DA OKU
TESELLİYE ÇALIŞI-
YORDU.

KAMAHITA ARADA
SIRADA DÜRBÜNLE
ÇİFLİĞİN ETRAFINI
GÖZDEN GEÇİRİYOR.
CESUR AVCIYLA OĞLU
Kİ DÖRT GÖZLE
BERLİYORDU.

SKODİ İSE HERGÜN AT
İLE ÇİFLİĞİN ETRAFINDA DO-
LAŞIYOR KARAPEÑE KABİ-
LESİNDEN VE HAYDUTLARDAN
KİMSENİN YAKLAŞMAMASINA
DİKKAT EDİYORDU. HAYDUTLAR
BİR İKİ DEFA ÇİFLİĞİN YAKINI-
NA KADAR SOKULMUŞLARDI.
FARAT SKODİ ONLARIN BİR
FENALIK YAPMASINA MEYDAN
VERMEDEN BİRER KURŞUNLA CEZALARINI
VERİYORDU.

ÇİFLİKTEKİLER ÜTÜNTÜ İÇİNDEYDİLER. YEMEKLERİ PİK TATSIZ GEÇİYORDU. HERGÜN FRANK'LA ARKADAŞLARINDAN BAHSEDİYORLARDI.

BİRDENBİRE KÖPEKLERİN HAVLADIĞINI DUYUNCA HEPSİ MERAKLA DOĞRULDULAR.

JAN 'SOF-
RADAN FIR-
LADI; KAP-
YA KOŞTU.
AVCIYLA
ARKADAŞ-
LARI GÖRÜN-
MÜŞLERDİ.

JAN BAĞIRDI:
"Geliyorlar!
Alvarezle
Piyer de be-
raber!..."
KAMAHİTA
ELİNDKİ TA-
BAKLARI DÜ-
ŞÜRDÜ.

FRANK İLE AR.
KADINLARININ
ÇİFTLİĞE DÖNÜŞ
LERİ BİR BAY-
RAM HAVASI YA-
TATTI.

YOLCULAR TOZA
TOPRAĞA BU-
LANMIŞLARDI.
İLKİŞ OLARAK
ELLERİNİ YÜZLERİ-
Nİ YIKADILAR.

GE SONRA SOFRAYA
OTURDULAR.
BÜYÜK BİR İŞTİHAYLA
YEMEĞE BAŞLADILAR.
FRANK'IN İHTİYAR BABASI
SEVİNCİNDEN AĞLIYORDU.

SKODİ KADEHİNİ
KALDIRDI.
"Bu sevinçli günün
şerefine içelim!"
DEDİ. HEPSİ BU SÖZ-
LERİ ALKIŞLADILAR.

AKŞAM OLUNCA HER
ZAMANKİ GİBİ, KÖPEK-
LERİ SERBEST BIRAK-
TILAR. BU İRİ HAYVAN-
LAR İYİ BEKİLİR YAPI-
YORLARDI.

SABAHLEYİN
FRANK SKODİYLE
BİRLİKTE HER TA-
RAFI GÖZDEN GE-
ÇİRDİ. HAYDUTLAR
BELKİ ÇİFTLİĞE SAL-
DIRIRLARDI.

BU YÜZDEN DİVAR-
LARIN ÇOK SAĞLAM
OLMASI LAZIMDI.

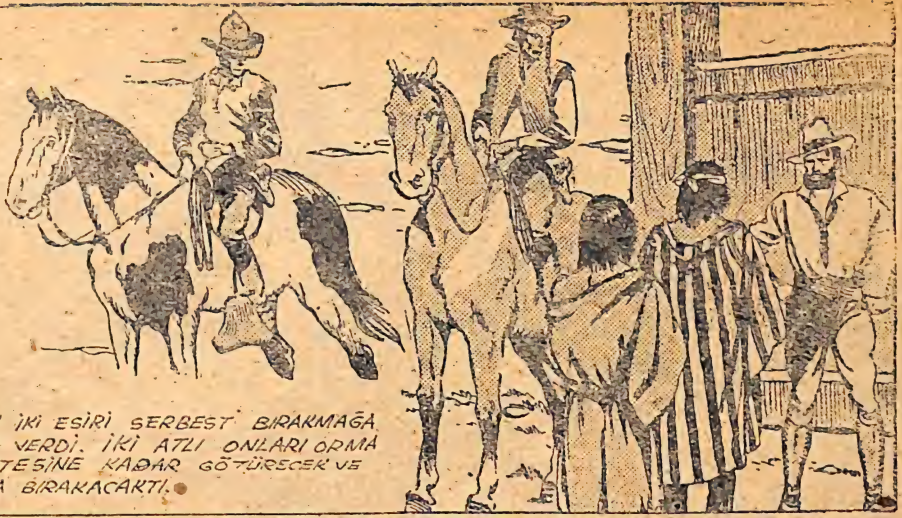
FRANK HER ŞEYİ
YERLİ YERİNDE BUL-
MUŞTU. HAYDUTLAR
DAN KORKUSU
YOKTU. SKODİNE
SORDU:

"Çiftlikteki
iki çar kızıl
deriliyi ne
yaftınız?"

SKODİ CE-
VAP VERDİ:

"Burada
her yığın
kış gıbet
hüyükü-
yorlar."

FRANK İKİ ESİRİ SERBEST BIRAKMAĞA
KARAR VERDİ. İKİ ATLI ONLARI ORMA
NIN ÖTESİNE KADAR GÖTÜRECEK VE
ORADA BIRAKACAKTI.

BİRAZ SONRA İKİ ATLI
KIRMIZI DERİLİLERİ ÖN-
LERİNE KATTILAR, UZAK
LAŞTILAR. FRANK ONLA-
RA UZAKTAN BAKIYOR
DU.

DAĞ KARTALININ
SERBEST BIRAK-
TIĞI HAYDUT, AR-
KADAŞLARININ BU
LUNDUĞU ORMANA
VARMIŞTI.

BASINDAN GEÇENLERİ ANLAT-
MAYA KOYULDU. BU SİRADA MAR-
TİNEZİN ADAMLARINDAN BİRİ GELDİ.

İKİ MİSAFİRİN GELDİ
İNİ SÖYLEDİ.

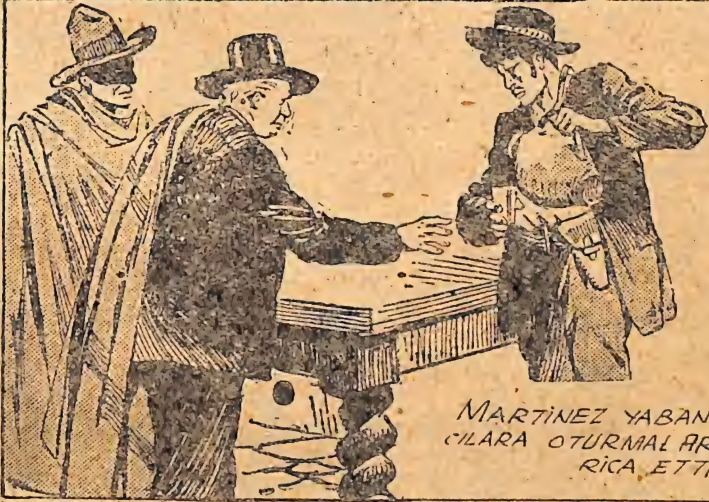
MARTINEZ
UZAKTAN BA-
KINCA BU ADAM
LARI TANIMIŞTI
BİRİSİ MASKELİ
İDİ. ÖTERİ AR-
KADAN YÜRÜYÖR-
DU. HAYDUTLAR
MASKELİYİ BÜ-
YÜK BİR SAYGI
İLE KARŞILA-
DILAR. BU HAY-
DUTLARIN EN
BÜYÜK ŞEFİ
OLSA GEREKTİ

MARTINEZ
MASKELİNİN Ö-
NÜNDE SAYGI
İLE İGİLDİ
MASKELİ "Mİ-
SAFİR" ELİNİ
UZATTI EL
SIKIŞTILAR

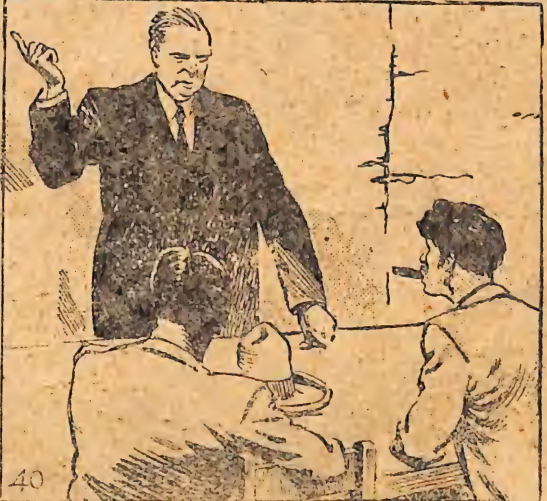
HERKES SUS PUS
OLMUŞTU.

İki yabancı
kulübeye gir-
diler.
Martinez
onlara sarap
ikram etti.

MARTINEZ YABAN-
CILARA OTURMAL ARINI
RİCA ETTİ

Senin cesur bir adam olduğun-
u büyük şefinizden işittim.
Şefinizle uyuştuk. Çok karlı
bir iş var. Birkaç ay benimle-
rinde çalışacaksınız.

ELMAS Arayıcıları

Ceviren :
ASIM YEGİNOBALI
Resimleyen : AFFAN

★

Lindsey de kızı görünce sevinmişti, Demek burda bütün yalnız kalmıyacaklardı. Culyana:

— Ben hep buraya gelir yüzerim. Yüzmeme izin verecek misiniz? diye sordu.

Lindsey şakacı bir sertlikle:

— Âmirimiz bize sizden bahsetmedi, dedi. Hususî bir nizamname yapmamız lâzım. Sular yükseldiği zaman yüzebilirsiniz.

Culyana:

— Anlıyorum, dedi. Sular kabarmınca kayaların arasındaki elmaslar görünmez, değil mi? Çok kurnazsınız doğrusu.

— Yanlış tahmin ettiniz. Sular yükseldiği zaman biz de yüzeriz. Sular alçaldı mı bekçiliğe çıkıyoruz.

— Ben gideyim öyleyse, sular alçaldı.

Genç kız mahcup mahcup Lindsey'e bakarak ilâve etti:

— Bizim çiftliğe gelirsiniz değil mi? Zaten istemeseniz de mecbursunuz. Yiyeceğinizi bidden alacaksınız.

Tekrar gülümsedi ve hafifçe elini sallıyarak uzaklaştı. De Villiers:

— Sevimli, samimi bir kız, dedi. Haydi Lindsey. Yola çıkalım.

★

Haftalar geçti... O ıssız yerde üç gencin vakitlerini beraber geçirmeleri, ahbap olmaları tabii birseydi. Culyana'yla Lindsey'in birbirlerini sevmeleri de tabii. Sabah-tan akşama kadar beraberce oturup konuşur, gülsürlerdi. Bir gün üçü birden yüzerlerken polis âmirinin otomobili kamp yerine geldi. Culyana onları yalnız bıraktı. Âmir:

— Merhaba çocuklar, dedi. Demek çiftçinin kızıyla tanıştınız. Önceden umduğunuz gibi pek kötü bir iş değil, değil mi? Yalnız size ma-

«Burada sahile çıkmak yasaktır.»

Kumluk körfezdeki polis ilânı, herşeyi izah ediyordu İki genç polise âmirleri şöyle diyor:

— İşte çocuklar! Cenubi Afrika'nın en zengin elmas mintakası. Bilhassa şu kayalıklar, çok zengin. Birisi gelip de kaçakçılık etmeğe kalkarsa ne yapacağınızı biliyorsunuz.

Lindsey'le Villiers'in güneşten bakırlaşmış yüzlerini şefkate benzer bir hisle süzerek devam etti:

— Atınız yok diye pek okadar üzülmeyin sakın. Yürüyüş insana yarar. Unutmayın, günde beş mil kıyı boyunca kuzeye ve güneye doğuru... Sular çekilince...

Âmirleri gidince Lindsey'le, De Villiers bundan sonra evleri olacak olan ıssız sahile doğru ilerlediler. Kumluk Körfez fena bir yerdi. Bir gün şise boğulur, ertesi gün kum fırtınasına uğrardı. Ekşeriylet merhametsiz güneşlerin altında kavrulur ve gece gündüz, güney Atlantığın soğuk dalgalarının sesini dinlerdi. Lindsey:

— Böyle yerde elmas bulunabileceğini insanın aklı almıyor, dedi.

De Villiers cevap verdi:

— Portakal Irmağından ta buraya kadar bütün sahile boş yere nöbetçi polisler dikmediler ya? Akıntı, elmasları nehirden alıp böyle küçük körfezlere, kayalıkların arasına atıyormuş.

— Ağımıza kim düşecek dersin?

— Bence her türlü insan.

Ne yaptığını bilmiyen serse-riler, piskin çeteler ve elmas hırsına kapılmazdan evvel dürüst birer vatandaş olan talihsizler...

Yakınlarından gelen du-man kokusu, onlara üç kişi olduklarını hatırlattı. Yanlarındaki hizmetçi Buşmen, kahve pişiriyordu.

İki genç polis kahvelerini hiç konuşmadan içtiler. Belki kendileri de bilmiyorlardı ama, çok güç olan bu iş için itinayla, hususî olarak ayrılmış seçme adamlardı. Lindsey samimi ve basitti. Çok iyi ata binerdi. De Villiers ise yakışıklı, esmer bir adamdı. Aynı zamanda kuvvetli bir muhayyalesi, cevval bir zekâsı vardı. Daha ziyade detektif olacak bir tip! Kahvesinin sonuna doğru

— Sular alçalıyor! dedi.

Ayağa kalktılar. Nöbete çıkmak için hazırlanırken, dışarda hafif ayak sesleri duyuldu. Çadırın kapısında bir kız görüldü ve iki adam hayretle ona baktılar. Bu güneşten yanmış bir kızdı. Muntazam hatları ve kırmızı bir ağzı vardı. Başına kaldırdığı sıkı, genç kolları ve güneşten parlayan kumral saçlarıyla, Kumluk Körfezin çorak manzarasıyla bir tezat teşkil ediyordu.

— İnsallah konuşmak yasak değildir, dedi. Ben Culyana Vesels. Bu arazi babama ait.

De Villiers gülümsüyerek: — Herşey emrinize maadedir... Elmaslardan maada, tabii.

Diye cevap verdi ve, tabancasını beline taktı.

alesef kötü bir haber vereceğim.

Amir, çadırın kapısına gidip dinliyen kimse var mı diye baktı, sonra iki genç polise dönerek:

— Durnveli kasabasına elmaslar geliyor, dedi. Öyle çok fazla değil fakat gene ne de olsa polislerin canını sıkıyor. Emin değiliz ama bazı deliller elmasların belki de buradan geldiğini gösteriyor. Bir şey bilmiyorsanız değil mi? Bilseniz haber verirdiniz. Tetik davranın, bilhassa geceleyin. Ben gideyim de öteki nöbetçileri de bir göreyim.

De Villiers'le, Lindsey plânlar kurdular. Geçen haftanın hâdisesizliği onları uyusturmuştu. Öyle ki, birer makina gibi nöbet beklemeye başlamışlardı. Amirlerinin getirdiği haber akıllarını başlarına getirdi. Bu mesele-

yi her zaviyeden münakaşa ettiler. De Villiers:

— Elmas kaçakçıları motorbotlar, hızlı giden otomobiller, hattâ bazan uçaklarla yapılabilir, dedi.

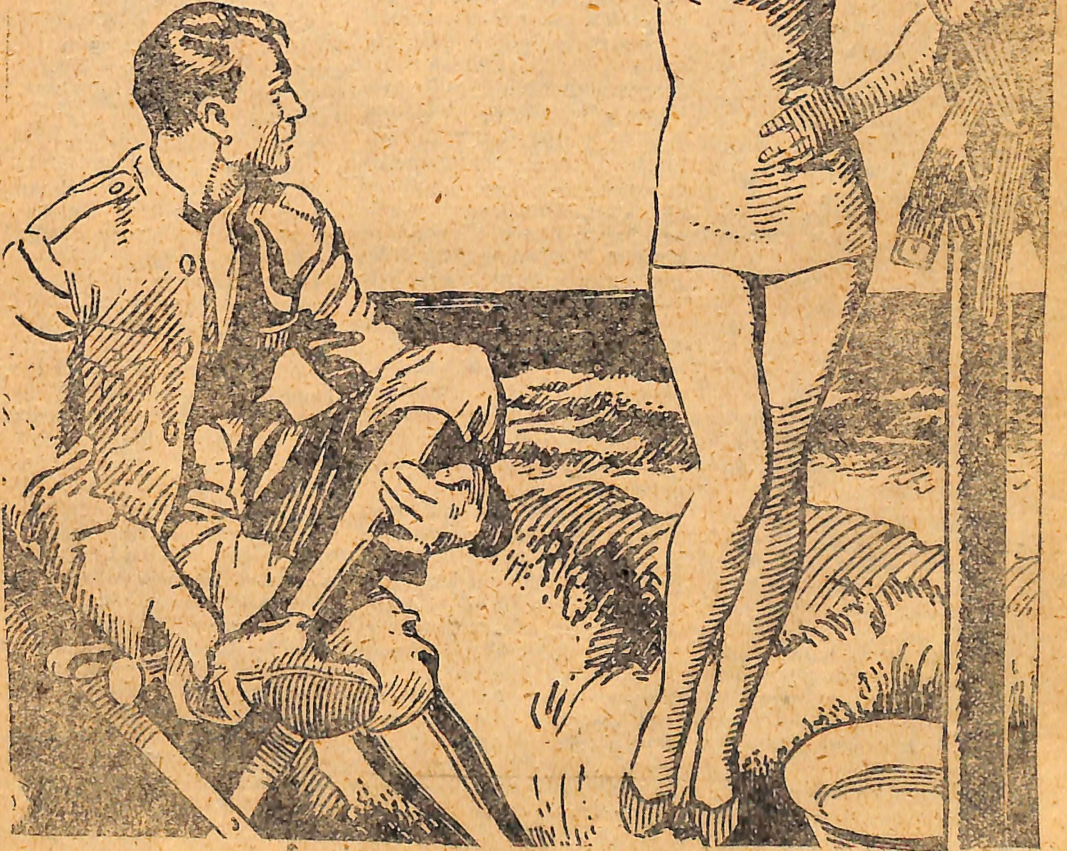
Lindsey:

— Buraya ne uçak ne de otomobil gelemiz. Gelse haberimiz olurdu, diye cevap verdi. Hayır dostum. Bu kaçakçılık ne denizden, ne de

havadan yapılıyor. Buz gibi karadan.

De Villiers arkadaşına hak verdi:

— Doğru. Mesele şu ki, biz makine gibi her gün muayyen bir saatte muayyen bir istikamette yürüyüp dönüyoruz. Umulmadık zamanlarda dönüvermeli, hareketlerimizi biraz değiştirmeliyiz. Bakalım o zaman ne olacak!.

Artık Culyana'yla geçir-
dikleri o güzel saatlar, o yüz-
meler, balık avları, konuşup
gülüşmeler bitmişti. Polisler
ona zaten vazifelerinden baha-
setmezlerdi. Fakat kız bir-
şeylerin olup bittiğini herhal-
de sezmişti ki, kamp yerine
artık daha seyrekleşiyor,
geldi mi de pek fazla kal-
mıyordu. Lindsey'le, De Villi-
ers bilhassa geceleri uykusuz
kalıp dolaşıyorlardı. Böylece
bir hafta geçti.

Âmirleri gene geldi. Çadır-
ın kapısını kapadı ve elin-
deki paketi gözdü. Yeşil bir
ilâç şişesi meydana çıktı. Bu
garip şekilli, geniş boğazlı,
büyükçe bir şişeydi. Âmir:

— Bakın, şişenin dibini
görüyor musunuz? dedi. Bir
elmastraşla kesilmiş gibi
kopmuş. Yalnız bu şişenin
dibi elmastraşla değil basba-
yağı bir elmasla kesilmiş. Çadır-
ınızdan bir mil kadar ö-
tedeki bir çalılığın içinde
buldum. Birisi bu şişenin içi-
ne bir kaç elmas koymuş. A-
ralarında bir tane de sivri
uçlu elmas varmış herhalde.
Rüzgâr şişeyi salladıkça el-
mas cama sürtünmüş, gördüğün-
üz gibi de şişenin dibi
düşmüş.

Lindsey, birşeyler söyle-
mek üzereydi, fakat Villiers'in
gözlerindeki ifadeyi gö-
rünce sustu. De Villiers:

— Şişeyi bize bırakın, de-
di. Etrafı araştırırız, baka-
lım başka şişeler var mı. Ta-
bii bunu bulduğunuz çalılığ
da birlikte görüşürüz.

Âmirleri onları çalılığa
bıraktı. İki polis gölgeye o-
turdular ve birer sigara yak-
tılar. Lindsey:

— Bu şişe Culyana'nın şi-
şesi, diye söylendi. Geçenler-
de geldiği zaman yanında id-
di. Sen de hemen tanıdın,
ama söylememe neden mâni
oldun?

— Bu bizim isimiz, Lind-
sey. İçinden kendimiz çıkaca-
ğız. Anladın mı? Pekâlâ! O
gün Culyana o şişeyi geri
götürdü mü geri götürmedi
mi?

Lindsey içini çekerek:

— Hatırlıyamıyorum ki! de-

di.

De Villiers arkadaşının o-
muzunu okşadı:

— Biliyorum, dostum, de-
di. Ben de Culyana'nın bu işi
yapabileceğini tasavvur ede-
miyorum. Tabii, babası da,
bütün bu korfездеki insanlar
gibi hükümetin elmaslara el
koymasını haksızlık sayıyor.

Lindsey:

— Tahminle iş yürümez,
dedi. Harekete geçmek lâ-
zım. Bu şişeyi koyan buraya
gene gelebilir. Bir şey bildi-
ğimizi sezmemeli. Bugün ge-
ne her zamanki gibi nöbete
çıkartırız. Sonra karanlık olur
olmaz buraya gelir bekleriz.

Edikleri gibi yaptılar. Çal-
ılık kendi taraflarında, ol-
duğu için Lindsey daha er-
ken geldi ve oturup arkada-
şını beklemeye başladı. İçin-
de bir yılan gibi çöreklenen
şüphe onu deli edecek gibiy-
di. Düşünmek istiyor fakat
muvaffak olamıyordu. Culya-
na'nın elmas kaçakçılığı ya-
parken yakalanmasının ne
demek olduğunu biliyordu.
Biraz sonra hiç ses çıkarma-
dan De Villiers de geldi. Çal-
ıların arasında büzülmüş
dururken ne sigara içebiliyor,
ne konuşabiliyorlardı. Lind-
sey beyaz köpüklü dalgalara
bakıyor, Le Villiers de gece-
nin karanlığını delip geçmeğe
çalışıyordu.

De Villiers'in bağırsı,
Lindsey'yi daldığı sıkıntılı ha-
yallerden uyandırdı. Bir an
beyaz bir elbise gördüler
sonra ikisi beraber koşmağa
başladılar. Lindsey:

— Ateş etme! diye bağı-
rıyordu.

Polis kuvvetlerinin koşu
şampiyonu olan De Villiers,
arkadaşını geçti ve karan-
lıkların içinde gözden kay-
boldu. Bir müddet Lindsey
kunun üstünde ayak sesleri,
ezilen çalılıkların çatırtısını
işitti, sonra karanlık gece
herşeyi içine çekti. İstikame-
tini şaşırmış olan Lindsey
durdu. Ter içindeydi. Bir
parça dinlendi. Fakat kalbi-
nin deli gibi atışı hâlâ dur-
teş ederse? Fakat De Villi-

ers böyle budalalık yapar mı?
Ama belki de o beyaz elbise-
nin bir kadına ait olduğunu
anlamamıştı?

Bir polis düdüğünün tiz
sesi onu harekete geçirdi. Se-
sin geldiği tarafa doğru koş-
mağa başladı, fakat içindeki
fırtına peşini bırakmıyordu.
İnşallah De Villiers ona ateş
etmemiştir, diye dua ediyor-
du. Kamp yerine giden yolda
De Villiers'i yalnız buldu. De
Villiers:

— Kaçtı, dedi. Öyle bir ko-
şuyordu ki mübarek.

Çadırlarının içindeki fener
yanıyordu. Yaklaşırken içe-
re bir gölgenin gezindiğini
gördüler.

Çadıra girdikleri zaman
ikisi de oldukları yerde do-
nup kaldılar. Çünkü karşıla-
rında, o anda hiç bekleme-
dikleri biri duruyordu.

— Saatlerdir sizi bekliyo-
rum. Bir hırsızlık oldu. Onu
haber vermeğe geldim.

Genç kız öyle sakın görü-
nüyor ki iki polis onun de-
minki koşuyla hiç bir alakası
olmadığını hemen anladılar.
Lindsey:

— Ne çalındı? diye sordu.

— Benim beyaz elbisem!

De Villiers, elini dizine
vurdu ve dışarı çıktı. Hizmet-
çi Buşmen'in çadırı boştu.
De Villiers çadırın arkasın-
daki çamurların aceleyle ka-
zılmış ve düzeltilmemiş gibi
altüst olduğunu gördü ve he-
men toprağı elleriyle karış-
tırdı. Buşmen'in herhalde
aceleyle bıraktığı ufak bir
elmas parmaklarının arasın-
dan bir sabun parçası gibi
kaydı.

— Anlamıştım zaten, dedi.
O ne koştu öyle!

Nihayet hırsız meyda-
na çıkmış, yakalanmıştı. Bir
an, biraz evvelki düşünceler-
ini hatırladı. Zavalı Culya-
na'dan boşu boşuna şüphe
etmişlerdi. Fakat bunda biraz
da haklı idiler. Elmas bu...
Belli olmazdı ki...

Gidip bulduğunu çadırda-
kilere göstermeği düşündü,
sonra onları yalnız bırakma-
nın daha iyi olacağını düşü-
nerek bir sigara yaktı...

MAZİDEKİ Aşk

VAHDET GÜLTEKİN'İN LOUIS BROMFIELD'DEN KENDİNE HAS TEMİZ VE AKICI TÜRKÇESİ İLE DİLİMİZE ÇEVİRMİŞ BULUNDUĞU BU GÜZEL KİTAP EVİN ROMANLARI SERİSİNİN EN GÜZELLERİNDİR. BAŞTAN SONUNA KADAR OKUMADAN BIRAKAMIYACAĞINIZ BU GÜZEL KİTABI MUHAKKAK ALINIZ. OKUYUNUZ VE OKUMAMIS OLANLARA TAVSİYE EDİNİZ.

Fiatı : 100 Kuruş

EVİN
ROMANLARI
SERİSİ

ÇIKARAN :

